

«Από τη στάχτη
θα αναγεννηθεί
το Κ.Κ.Ε.»

N. Ζαχαριάδης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί
ενωθείτε!

Όργανο της Κ.Ε της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΑΛΛΩΡΙΤΟΥ 1 ΠΕΙΡΑΙΑΣ - ΤΗΛ. 4928007

- ΕΤΟΣ 1ο -

ΣΑΒΒΑΤΟ 28 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1985

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 5

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 30

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ - ΡΩΣΟΙ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Είναι γεγονός ότι απ' όλες τις πλευρές της πολιτικής, αυτές που προσφέρουν τα λιγότερα συγκεκριμένα στοιχεία για μια ανάλυση είναι η κατασκοπευτική και η τρομοκρατική της πλευρά.

Γιατί από τη φύση τους αυτές αποτελούν την πιο σκοτεινή πλευρά του κάθε μεγάλου πολιτικού ανταγωνισμού. Έτσι, βλέποντας αποκλειστικά πάνω στο δικό τους έδαφος χανόμαστε σ' ένα λαβύρινθο από ατέλειωτες υποθέσεις και πολύπλοκα σενάρια. Μ' αυτή την έννοια εμείς είμαστε αντίθετοι σε κάθε τέτοια φιλολογία, που δεν αντιμετωπίζει την τρομοκρατία και την κατασκοπία σαν απλές πλευρές και μάλιστα δευτερεύουσες των ειρύτερων, πιο ανοιχτού, πιο ουσιαστικού ανταγωνισμού για κυριαρχία που αντιπαράβεται στο σύγχρονο ιμπεριαλιστικό κόσμο, οικονομίες, στρατούς και ι-

δεολογίες σε κάθε σημείο του πλανήτη σε μια διαρκή, αδιεξέλεγκτη πάλη.

Ταυτόχρονα καταγγέλλουμε σαν ακόμα πιο επικίνδυνες εκείνες τις κραυγές, που με ιδιαιτελία στο όνομα της «κατασκοπολογίας» και της «πρακτορολογίας» αρνούνται να τοποθετηθούν και να φωτίσουν το μεγάλο ζήτημα της υπαρχής κατασκοπίας και της εξ' ύψους υπαρχής τρομοκρατίας στη χώρα μας, αντιπαράθετοντας συχνά σ' αυτά τα ζητήματα της οικονομικής κρίσης, της ανεργίας και της εξουθένωσης του λαού. Δες και δεν είναι δυνατό δίπλα στην οικονομική κρίση και μάλιστα πάνω από αυτή να πλανιέται στη χώρα μας ο κίνδυνος μιας ανοιχτής πολιτικής κρίσης, που να έχει τη ρίζα της στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση και τις ενδοιμπεριαλι-

στικές αντιθέσεις.

Αντίθετα, μάλιστα, σήμερα στην Ελλάδα τίποτα δεν χαρακτηρίζεται περισσότερο τις πολιτικές εξελίξεις από την ένταση του ανταγωνισμού Αμερικής και Ρωσίας για την κυριαρχία σ' αυτή τη μικρή αλλά τεράστια στρατηγική σημασίας χώρα.

Η Αμερική σε στρατηγική υποχώρηση στην περιοχή και στην Ελλάδα θέλει να διατηρήσει τις θέσεις της, ενώ η Ρωσία σε άνοδο και στην περιοχή και στη χώρα με μια φιλική σ' αυτήν κυβέρνηση και με τη βοήθεια ενός μεγάλου κόμματος, απόλυτα στην υπηρεσία της, του λεγόμενου ΚΚΕ, θέλει να εκδιώξει τον ανταγωνιστή της και να επιβάλλει τη δικιά της κυριαρχία.

ΤΟ ΠΙΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ

Μ' ένα τέτοιο σκεπτικό σε σχέση με τις δύο υποθέσεις που ήρθαν στο φως και απασχόλησαν βαθιά τη κοινή γνώμη έχουμε να κάνουμε την εξής παρατήρηση: Ότι αυτές καθ' αυτές είναι «λίγες» μπροστά στον όγκο των πολιτικών εξελίξεων που τις προκαλούν, αλλά και σε σχέση με τις εξελίξεις που αυτές προκαλούν.

Έτσι η σύλληψη ενός χωριού, ο-

ποδήποτε ιδιόρρυθμο, φλυαρού και επιδειμία δεν είναι τίποτα μπροστά στις άθρονες πολιτικές δολοφονίες τις τελευταίες δεκαετίες αλλά και στο πολιτικό ξεχαρβάλωμα, την γελοιοποίηση και τον διασπομό της καπιταλιστικής κι επίσημης Κ.Υ.Π., δεν είναι τίποτα μπροστά στην ανιστορία, στον πόλεμο η ανάσπαση ηγεσίας της αστυνομίας και ο υποργός εσωτερικών, αθώς τα στοιχεία που αυτοί δίνουν υπολείπονται σε αξιοσημείωτο και βάρος

από κείνα που δηλώνει φιλόδοξα ο χωριός. Αυτό με τη σειρά του είναι λιγότερο σημαντικό από τους τίτλους των κυβερνητικών εφημερίδων, που ανακαλύπτουν ξαφνικά ότι «Από πίσω είναι η Σία» δίχως να δίνουν πραγματικά ντοκουμέντα.

Αλλά και τα στοιχεία που μας δίνουν οι συλλήψεις δύο «κατασκόπων» που πολυών στους πόσους τεχνολογία οχημάτων μπροστά στην καθυστέρηση της πώλησης των F16 από τις ΗΠΑ σε μια ποσότητα σύμμαχου χώρα, ισχυριών μπροστά στην υποτονική, ασήμαντη αντίδραση της κυβέρνησης απέναντι στους Ρώσους, μπροστά στην αρνηση του αναλήφτη υποργού, Αμινά να κατονομάσει τους «εργοδότες» του κατάσκοπου αξιωματικού και, μπροστά στον τρομαχτικό υποβιβασμό της κατασκοπίας με το πρόσημα της «κατασκοπολογίας» από τον φιλοκυβερνητικό τύπο. Παράλληλα τίποτα δεν μιλάει πιο καθαρά από την άξιοση, δίχως προηγουμένως της σύγκρουσης Ν.Δ. και κυβέρνησης πάνω ακριβώς στο ζήτημα της κατασκοπίας.

ΤΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

Έχουμε πει ότι η στρατηγική φιλοδοξία πολιτική του Παπανδρέου έχει δύο περιορισμούς: την οικονομική εξάρτηση από την Ευρώπη ΕΟΚ και την στρατιωτική από τις ΗΠΑ. Αυτοί οι περιορισμοί υποχρεώνουν την σημερινή κυβέρνηση να κριθεί την ανατολική της πολιτική και να καθησυχάζει τους διττικούς με ταχτικές υποχωρήσεις και συμβιβασμούς, αξιοποιώντας τις υφεσιακές τους τάσεις απέναντι στη Μόσχα και τις απαιτήσεις τους απέναντι στον ίδιο.

Αυτή η πολιτική σημαίνει δύο υπερδυνάμεις μέσα στην Ελλάδα και έχει σαν τέτοια και η ίδια τον περιορισμό της, που έχει αρχίσει να οραίνεται από τη στιγμή που οι ΗΠΑ προχώρησαν στο προσφώνιο αλλά μεγάλης οικονομικής σημασίας τουριστικό εμπόριο την περιλαμβανόμενη άνοιξη. Πρόσφατα προχώρησαν σ' ένα παραπέρα βήμα, τον εκβιασμό με τα F-16. Τώρα πιο οι ΗΠΑ δεν αρκούνται, σε λεκτικές διαβεβαιώσεις φιλίας από τον Παπανδρέου, ζητάνε μια εμπραχτή απόδειξη. Κι' αυτή είναι πρώτα απ' όλα η σύγκρουση της κυβέρνησης

με τον ανταγωνιστή των ΗΠΑ στη χώρα μας, δηλαδή με την ΕΣΣΔ.

Δίνοντας στον Παπανδρέου ένα τμήμα του αποκαλύψαν Μποζάν, που τους ήρθαν στα χέρια σε κατάλληλη στιγμή, οι ΗΠΑ θέλουν, πρώτα να συνημεμετρήσουν το βάθος της φιλίας του με την ΕΣΣΔ και δεύτερο κρατώντας στα χέρια τα F-16 να τον υποχρεώσουν σε σύγκρουση μ' αυτήν τουλάχιστον σε κάποιο βαθμό.

Έτσι ο Παπανδρέου υποχρεώνεται από τα πράγματα στο χτίπημα μερικών κατασκόπων.

Αυτό το χτίπημα έπρεπε να είναι τόσο μεγάλο ώστε να ικανοποιήσει κατ' αρχήν τους αμερικανούς και

αξιωματικών οδηγεί εύκολα προς τη Μόσχα, αρκεί να μην αποκαλύψει κι' αυτή πόσο δεν ιστερεί σε βαθιά σέπη από τον ανταγωνιστή της στην καταπάτηση της εθνικής μας κυριαρχίας. Η άρνηση του Δροσογιάννη να κατονομάσει την ΕΣΣΔ είναι χαρακτηριστική.

2. Η διαμνηστία της έγινε μόνο σε υπηρεσιακό κι όχι σε πολιτικό επίπεδο, δηλαδή σε επίπεδο υπαλλήλων προσειών και είχε τη μορφή του σθημωπικού διαβήματος. Αντίθετα περισσότερη έμφαση δόθηκε στην ανάγκη να μη χαλάσουν οι σχέσεις ανάμεσα στις δύο χώρες, παρά στη κατασκοπία, που διενήργησε η μία σε βάρος της άλλης.

του πραχτόρικού κεντού - ΚΚΕ και της κομηρίας του. Έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι αυτός είναι ένας λόγος, αν όχι ο σημαντικότερος της σύμπτωσης των δύο υποθέσεων στη ίδια χρονική περίοδο μιας και το χτίπημα στο επίπεδο ΚΥΠ δόθηκε ως προς το χρόνο του με απόλυτη πρωτοβουλία της κυβέρνησης, ενώ το χτίπημα στην κατασκοπία περιοριζόταν από τη συμφωνία για τα F-16 και τις αποκαλύψεις Μποζάν. Οι ρωσοφιλείς μάλιστα φυλλάδες της νέας δεξιάς ΝΕΑ, ΕΘΝΟΣ, ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ αλλά και η Ελευθεροτυπία και η Αιριανή αντιστρέφοντας επιτήδεια σε βάρος της ΕΣΣΔ το πολιτικό κλίμα, το δίχως άλλο με κυβερνητική πρωτοβουλία, μετάφρασαν την υπόθεση ΚΥΠ σε αποκλειστική καταγγελία της ΣΙΑ η καταγγελία της κατασκοπολογίας. Απαιτήσαν δηλαδή να σηματοδοτήσει ο κόσμος κάθε σύζηση χώρες από ένα τόσο μεγάλο ζήτημα.

ΟΙ ΗΠΑ ΑΝΤΙΔΡΟΥΝ

Αυτές οι μέθοδοι υποβάθμισης του ζητήματος της κατασκοπίας από την πλευρά της κυβέρνησης οραίνεται ότι δεν πέρασαν απαρατήρητες από την αμερικανική υπερέναμη.

Εκεί θα πρέπει να αποδοθεί η άπαιτηση των αμερικανών ειδικών, που ήρθαν να συζητήσουν για τα F-16, να ανοιχτεί στον έλεγχο τους η ελληνική πολεμική βιομηχανία και γενικότερα ο τομέας της στρατιωτικής ασφάλειας. Οι διαρροές γίνονται για τις ΗΠΑ πρόσημα για άμεση επέμβαση και η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ πρόσημα υποκύπτει αποκαλύπτοντας τη δίπλη της διουλικότητα απέναντι στις υπερδυνάμεις ανεξάρτητα από το γεγονός ότι την μεγαλύτερη και ουσιαστικότερη την επεδείκνυε απέναντί της την ΕΣΣΔ.

Αυτός είναι κι ο λόγος, που ξεσπάσασε ο Μητσότακας και οι φυλλάδες της παλιάς δεξιάς ενάντια στην κυβέρνηση.

Δεν τους πήρε ο πόνος για την εθνική ανεξαρτησία ξαφνικά. Όλοι αυτοί οι κίριοι έχουν κάποιον για δεκαετίες προσοχή απέναντι στον τελευταίο αμερικανό λοχία και συνεχίζουν, ιδιαίτερα η ηγετική ομάδα Μητσότακ, να βρίσκονται στην υπηρεσία του ιμπεριαλισμού των ΗΠΑ. Αν είχαν ίσχυο ειλικρινούς

Ο ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

Απ' όλους τους εχθρούς ο χειρότερος είναι ο εσωτερικός. Οι δύο υπερδυνάμεις είναι μεγάλοι και δύσκολοι αντιπάλοι του λαού μας, όμως δεν είναι τόσο δύσκολοι όσο φαίνονται, το ίδιο δεν είναι να τρομοκρατεί κανείς μπροστά στην ξανόδολη αστική τάξη της χώρας μας.

Κι' ο κίνδυνος του διαχωρισμού του λαού είναι υπαρχτός και μεγάλος, όμως ΚΚΕ απ' αυτό μπορεί να ξεπεραστεί.

Αυτο που δίνει σήμερα τη φαινομενική δύναμη στον εχθρό είναι η ικανότητα του να καταπιέζει δίχως να βρίσκει την ανάλογη αντίσταση.

Αυτό φαίνεται πιο καθαρά στο ζήτημα του μεροκάματου και της ανεργίας. Ο εργαζόμενος λαός έχει φτάσει στο απογοητικό κι' όμως ουσιαστικά δεν «κοιμάται φύλλο».

Μερικοί κάλοπροαίρετοι άνθρωποι, μπαίνουν στον πειρασμό και σκέφτονται: «Μήπως αυτός ο λαός έχει παρατηρήσει από το δική του; Μήπως υποτάχθηκε; Μήπως ξεγελάστηκε για τα καλά και δεν ξανασημείωρε πριν νοιώσει τις πιο μεγάλες συμφορές; Μα είναι δυνατό εργάτες να μην καταβαίνουν σ' απεργία καθώς τόσο ομα τους κλέβουν το νομίμο!»

Βέβαια είναι δυνατό, αφού γίνεται. Αλλά δεν έγινε λαόφυλος ο λαός, ούτε φοκαράς, ούτε τόσο αφέλης. Δεν άλλαξε χαρακτήρα μέσα σε λίγα χρόνια ο απεργός της μεταπολίτευσης κι' ο μαχητής του Πολυτεχνείου.

Τίποτα απ' αυτά. Απλά ήρθε η ώρα να μάθει τον εσωτερικό εχθρό. Ηρθε η ώρα να εκτιπείται από την ίδια του πείρα, στο πιο δύσκολο από τα μαθήματα της απαντάσεως. Κι' αυτό θέλει κάποιο χρόνο.

Ο φασισμός το '73 δεν είχε καθόλου δύναμη μέσα στο λαό. Συσπειρώνε εύκολα τους πάντες εναντίον του.

Η παλιή δεξιά του '74-80 είχε λίγη δύναμη μέσα στο λαό και ακόμα πιο μικρή μέσα στο εργατικό κίνημα.

Η νέα δεξιά του '81-85 έχει ακόμα δύναμη μέσα στο λαό. Γιατί; Γιατί το ΠΑΣΟΚ και το ψευτο-ΚΚΕ συμμετείχαν στο αντιφασιστικό μπλόκ δίχως να φαίνεται πόσο το συμπάσαν. Από και αποχτήσαν κάποιο κύρος.

Το ΠΑΣΟΚ και το ψευτο-ΚΚΕ συμμετείχαν και στο αντιδεξιό μπλόκ: Ήταν μια αντιπολιτευτική δύναμη, που κατάφερε να ξεγελάσει με την αριστερή φρασολογία, το πιο ζωντανό κομμάτι του λαού και να αποχτήσει ακόμη πιο μεγάλο κύρος. Έτσι έγιναν αυτές οι δύναμεις κυρίαρχες μέσα στο εργατικό και δημοκρατικό κίνημα.

Τώρα το ΠΑΣΟΚ είναι κυβέρνηση και το ψευτοΚΚΕ είναι σε κρίση σημαχία μαζί του, χώρα η νέα δεξιά είναι εξωτερικός εχθρός του λαού. Αλλά είναι και εσωτερικός.

Όλο το συνδικαλιστικό κίνημα στους εργάτες, στους αγρότες, τους

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΣΕΛ. 4

ΤΑ ΝΕΑ ΠΙΣΩ ΕΙΝΑΙ Η ΣΙΑ

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ΔΙΚΤΥΟ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ

τόσο μικρό ώστε, πρώτα να μη διασφραχίσουν τους Ρώσους και δεύτερο να γίνει με τέτοιο τρόπο ώστε να μην αδυνατίσει ο φιλοσοσιαλισμπεριαλισμός, που χρόνια τώρα η ηγετική ομάδα Παπανδρέου, το ψευτο-ΚΚΕ και οι ρωσοφιλείς φυλλάδες, καλλιεργούν μέσα στις μάζες.

Κι' αυτό το φρόντισε η κυβέρνηση σ' όλα τα επίπεδα έτσι.

1. Έβγαλε μπροστά τους δύο πολιτικές κατασκόπους, αφήνοντας κατ' αρχή στο βάθος τον Σεραπίειο για να μη δημιουργηθούν μεγάλες αντιδράσεις στο στρατό, που ο Παπανδρέου, τον κρατάει σταθερά με τον κοίφιο αντιτορκόσκο σφινγισμό του σ' έναν από σπόντα αντιαμερικανισμό. Ο πληγωμένος από τους αμερικανούς εθνικισμός των

Αυτό ισοδυναμεί με σύγκρουση για τη σύλληψη των των κατασκόπων. Σαν επιχείρημα για την «περηφάνεια» που επιδείχτηκε από την κυβέρνηση, ο Λαλιώτης χρησιμοποίησε τη δήλωση της Θάτσερ για την ανάγκη να μη «διαταραχθούν οι σχέσεις ανάμεσα σε Μ. Βρετανία και ΕΣΣΔ» μετά το μεγάλο προσφώνιο σκάνδαλο κατασκοπίας σ' αυτή τη χώρα. Όμως πόσο ανόητη σύγκρουση. Αυτή η δήλωση έγινε αφού η αγγλική κυβέρνηση είχε απελάσει 25 ρώσους διπλωμάτες κι' ενώ είχε ήδη δώσει ένα πλώριο πολιτικό βάρος σ' αυτή την υπόθεση.

3. Έπαιξε την κατασκοπία μέσα στο θόρυβο της υπόθεσης ΚΥΠ. Αυτό ειδικά ανέλαβε να το κάνει ο φιλικός της τύπος με τη βοήθεια

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΣΕΛ. 4

ΞΕΣΚΕΠΑΣΤΕ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΕΡΓΑΤΟΠΑΤΕΡΕΣ ΠΑΛΕΥΤΕ ΓΙΑ ΨΩΜΙ ΚΑΙ ΓΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑ

Τη στιγμή που η υπόθεση της Ρόσσιας κατασκοπείας και της τρομοκρατίας —όπως αναλύονται σε άλλα άρθρα μας— δείχνουν ανάγλυφα την όξυνση του ανταγωνισμού των υπερδυνάμεων στη χώρα μας, το δυνάμωμα της διάσπασης και της κρίσης των αντίστοιχων τμημάτων της αστικής τάξης, το εργατικό κίνημα καλείται να παίξει τον αποφασιστικό ρόλο, στις παραπέρα ραγδαίες πολιτικές εξελίξεις.

Η όξυνση του ανταγωνισμού ανάμεσα στα δύο αντιδραστικά μπλόκ της αστικής τάξης, της παλιάς και της νέας δεξιάς, δεν έχει μόνο τον κίνδυνο να αποτραπεί στους εργαζόμενους τους δικαιώματά τους οικονομικά, δικαστικά —όπως φρονιάζουν σ' όλους τους τόνους οι κάθε είδους ομοιοταξιστές— αλλά το βασικότερο, διασπά το εργατικό κίνημα, και το βάζει πολιτικά στην υπηρεσία της μιας ή της άλλης υπερδύναμης. Ακριβώς όμως, επειδή η νέα δεξιά, κάτω από την δύναμη της εξουσίας τους, αλλά και κάτω από την μάσκα του «σοσιαλισμού» και του «κομμουνισμού» έχει σήμερα αλλοιωθεί το εργατικό κίνημα, ο μεγαλύτερος κίνδυνος γι' αυτό, είναι να μπει πολιτικά στην υπηρεσία του σοσιαλϊμπεριαλισμού.

Η παλιά δεξιά, εξαιτίας της πολύχρονης εμπειρίας και της πάλης των εργαζόμενων ενάντια στην ίδια και τα συμφέτα της, τον Αμερικάνικο ιμπε-

ριαλισμό, δεν έχει σήμερα τις δυνατότητες του ελέγχου του εργατικού κινήματος. Έχει όμως την δυνατότητα να το διασπάσει από τα άλλα σύμμαχα στρώματα στα οποία ασκεί επιρροή —μικροαστικά στρώματα των πόλεων— και τα οποία σήμερα στενάζουν κάτω από το βάρος της αντιλαϊκής πολιτικής της κυβέρνησης.

Από την άλλη μεριά, η οικονομική κρίση και η πολιτική της λιτότητας που ρίχνει τα βάρη αυτής της κρίσης στις πλάτες των εργαζόμενων, δημιουργεί σήμερα άμεσα πρόβλημα εξουθένωσης και εξανδραποδισμού των πλατειών στρωμάτων των εργαζόμενων. Η άμυνα, απέναντι σ' αυτήν την κατάσταση στα μέτρα του ψωμιού και της δουλειάς είναι άμεση επιταχτική ανάγκη για την ίδια την επιβίωση και την αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης.

Το κάλεσμα στην προηγούμενη εφημερίδα μας για ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ, έχει δύο σκέλη: Αντίσταση στην διάσπαση, στον εργατοπατερισμό και στην χειραγώγηση του εργατικού κινήματος, και Αντίσταση στην πολιτική της λιτότητας και της εξαθλίωσης για τους εργαζόμενους. Τα δύο αυτά άμεσα καθήκοντα, ενώνονται σε ένα: Την ανάπτυξη σήμερα, ενός ανεξάρτητου, ταξικά συνειδητοποιημένου Πανεργατικού απεργιακού μετώπου.

πολιτική της Νέας δεξιάς και αυτές που εντάσσονται στον ανταγωνισμό ανάμεσα στις δυνάμεις της νέας δεξιάς, χωρίς όμως ποτέ να ξεφεύγουν από τη γενική πολιτική ενόχληση.

εργατικό κίνημα. Υπάρχει όμως και κάτι χειρότερο. Αιτή η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, έχει σήμερα στα χέρια της άμεση οικονομική εξουσία. Σε μια σειρά «κοινωνικοποιημένες» επιχειρήσεις, οι προσλήψεις των εργαζόμενων, αλλά και οι απολύσεις, εξαρτώνται από αυτή. Μαζί με τις «κλαδικές» της ΠΑΣΚΕ, η γραφειοκρατία αυτή εφαρμόζει τον οικονομικό φασισμό της Κυβέρνησης, που σημαίνει, πως αν δεν ιπσοσταξεί, δεν είναι ποτέ σά-

Και σ' αυτόν τον αγώνα μπορεί να ενωθεί η εργατική τάξη. Μπορεί να χειρπεί τον εργατοπατερισμό, να και παλιό και να ανοίξει το δρόμο για το προγώρημα της πολιτικής της ενότητας.

ΓΙΑ ΕΝΑ ΑΠΕΡΓΙΑΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Μέσα απ' τις «κινήτοποιήσεις» που προωθεί σήμερα η νέα δεξιά, και παρά τον αντιδραστικό πολιτικό τους στόχο, μπορεί η εργατική τάξη να ανοίξει το δικό της δρόμο. Αντικειμενικά οι «κινήτοποιήσεις» αυτές αποτελούν χροστές ζήμωσης και προβληματισμού, στρέφονται από μια πλάρα τους εργαζόμενων στην πολιτική. Από μόνες τους, και κάτω από το βάρος της κρίσης της αστικής τάξης γεννούν την αμεση μνημνη αντίσταση και τη συγκροτήση προτοπόρων ταξικά ομάδων εργαζομένων. Η κατάσταση αυτή και το ξεπόνημα των νέων εργατοπατερών γεννά παρόμοιες τάσεις και μέσα στη βάση των οργανωμένων δυνάμεων της νέας δεξιάς.

Σ' αυτές τις δυνάμεις, όπως και στην αντίστασή μας, πρέπει το βάρος της απόκλισης του εργατοπα-

τερισμού και της ανάπτυξης του κινήματος.

Να ενωθούμε σ' αυτά που μπορούμε και που τραβάνε στον αγώνα προτό! Να ενωθούμε με κίνημα για την υπεράσπιση του ψωμιού, απαιτώντας ανεξαρτησία! Να ενωθούμε στον αγώνα για τη δουλειά, τασιάζοντας τον οικονομικό φασισμό του ΠΑΣΚΕ, απαιτώντας επίδομα ανεργίας! Να ενωθούμε στον αγώνα για εργατική συνδικαλιστική δημοκρατία, ενάντια στις παρεμβάσεις του κράτους, και στον ασφυκτικό έλεγχο της νέας συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας!

Να ενωθούμε στο δρόμο του συντοπούς, αποφασιστικού απεργιακού αγώνα!

Παιδιά, στα συνδικάτα, στα εργατοπατέρα, στις πλάτες, σ' όλους τους χώρους δουλειάς, πρέπει σήμερα να φτασει αυτό το μήνυμα της ενότητας και του αγώνα, το μήνυμα του ενιαίου ταξικού μετώπου.

Και αυτό, όχι μόνο για να ορθοπαθήσει οικονομικά η εργατική οικογένεια, αλλά και για να μπορούσει το εργατικό κίνημα να σταθεί όρθιο και να κρατήσει όρθια τη χώρα στις μεγάλες συνθήκες που φέρνουν οι αντιδραστικοί στην τάξη.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΔΙΑΣΠΑΣΗ ΚΑΙ ΣΤΗ ΧΕΙΡΑΓΩΓΗΣΗ

Από το 1974, οι δυνάμεις της νέας δεξιάς, ΠΑΣΟΚ και «Κ-Κεξ», ξεκίνησαν έναν αγώνα ενάντια για τον οργανωτικό έλεγχο του εργατικού κινήματος.

Χρησιμοποιώντας τη δημιουργία, χτυπώντας με κάθε τρόπο κάθε αγωνιστικό κίνημα που ξεσκεπάζει από τον έλεγχο τους —όπως το κίνημα των εργοστασιακών σωματείων— και εκμεταλλευόμενοι, τα λάθη αλλά και τους ομοιοταξισμούς του μιλίου κινήματος, κατάφεραν ιδιαίτερα το «Κ-Κεξ» να κυριαρχήσουν, πάνω σε οργανωμένο συνδικαλιστικό κίνημα. Σ' αυτό βέβαια συνέτειναν και οι πολιτικές συνθήκες —φασιστική διακυβέρνηση της Ν.Δ.—όπου αντικειμενικά ο αντιδραστικός αγώνας των εργαζόμενων εννοούσε και δυνάμωσε τις δυνάμεις της νέας δεξιάς.

Σήμερα, έχουν εξασφαλίσει τον οργανωτικό έλεγχο πάνω στο Σ.Κ. και προσπαθούν να περάσουν στην πολιτική του χειραγώγηση, να το βάλουν πολιτικά στην υπηρεσία τους. Και αυτό, όχι μόνο γενικά σαν προπαγανδιστική «επιχείρηση» του σοσιαλϊμπεριαλισμού, αλλά στη συγκεκριμένη άμεση πολιτική πρακτική.

Τόσο το ΠΑΣΟΚ, όσο και το «Κ-Κεξ» δεν θέλουν το εργατικό κίνημα «στη γωνία». Το θέλουν άμεσα πολιτική δύναμη που να επιβάλλει τις εξελίξεις στη δική τους κατάσταση. Είναι αυτό που το ΠΑΣΟΚ, λέει «πολιτικοποιημένο» Σ.Κ. και

το «Κ-Κεξ» «ταξικό». Και που εμείς λέμε πολιτική χειραγώγηση, και διάσπαση.

Η ενότητα ΠΑΣΟΚ - «Κ-Κεξ» καθορίζει τη γενική πολιτική πρακτική που θέλουν να επιβάλουν στο

εργατικό κίνημα, και η πύλη ΠΑΣΟΚ - «Κ-Κεξ» καθορίζει, μέσα στα πλαίσια της ενότητας, τα ποσά και τις ανακατατάξεις των οργανωτικών συσχετισμών στα συνδικαλιστικά όργανα.

Έτσι έχουμε ν' αντιμετωπίσουμε, δύο λογίων απεργίες και κινήτοποιήσεις που σήμερα βρίσκονται στο πολιτικό προσκήνιο. Οι απεργίες που εντάσσονται ενιαία στην

● Στην πρώτη κατηγορία, είναι οι «απεργίες» που έχουν σαν στόχο την κάλυψη και την ενίσχυση της διαίτησης του σοβιετικού σοσιαλϊμπεριαλισμού στην Ελλάδα, καθώς και αυτές που έχουν σαν στόχο την ενίσχυση του κυριαρχού κρατικοκορρηπταστικού κεφαλαίου στον ανταγωνισμό του με τον ιδιωτικό. Η τελευταία απεργία στη ΔΕΗ, έγινε με στόχο το χτέσημα της αγοράς πρώτων υλών και τεχνολογίας από τη Δ. Γερμανία, και το άνοιγμα της αγοράς από την Πολωνία.

Η απεργία που να κληθείται το Σκορπιακό πριν την κρατικοποίηση, στόχευε ακριβώς στην επιτάχυνση της όξυνσης του ανταγωνισμού του κρατικού κεφαλαίου με τον Νάυχο, που οδήγησε ολόκληρα στην κρατικοποίηση.

● Στη δεύτερη κατηγορία, που συνήθως δεν υπάρχουν τόσο απεργίες, αλλά διάφορες συγκέντρωσεις διαμαρτυρίας, είναι οι «κινήτοποιήσεις» του «Κ-Κεξ», που στοχεύουν στο δικό του δυνάμωμα, ενάντια στο ΠΑΣΟΚ, έξω από τα συμφέροντα των εργαζόμενων. Οι «κινήτοποιήσεις» αυτές έχουν επίσημο σαν στόχο το κράτημα της αγανάκτησης ενάντια στην αντιλαϊκή πολιτική της κυβέρνησης, μέσα στα ίδια τα πλαίσια της νέας δεξιάς.

Έχουν δηλαδή να κληφθούν από τα «αρσενάκια» το ΠΑΣΟΚ, και να εμπόδισουν τις εργαζόμενες μάζες, από το δρόμο του δυνατού ταξικού αγώνα.

Τέτοιον είναι και η «συγκέντρωση διαμαρτυρίας των συνδικατών του «Κ-Κεξ», στις 26 Σεπτεμβρίου.

Οι «κινήτοποιήσεις» αυτές, εκτός του ότι οδηγούν το εργατικό κίνημα στην υπηρεσία του κυριαρχού κρατικοκορρηπταστικού κεφαλαίου και του σοσιαλϊμπεριαλισμού, διασπούν την εργατική τάξη, μιας και δεν είναι και δεν μπορούν να είναι, αποτελεσματικό ζήμωση και έκφραση της ενιαίας θέλησης της εργατικής τάξης, αλλά αντίθετα είναι αποτέλεσμα των πραξικοπηματισμού μιας γραφειοκρατικής συνδικαλιστικής κλάσης, που με τη βοήθεια της κυβέρνησης και της ψευτο - αγωνιστικής της δημιουργίας, έχει αλλοιωθεί σήμερα το

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΛΙΤΟΤΗΤΑ

Η εργατική τάξη, ενώνοντας γιρρο της όλες τους εργαζόμενους της πόλης και του χωριού, πρέπει μέσα από τους αγώνες της, να αναδειχθεί, σαν τη μοναδική δύναμη που μπορεί να αντισταθεί στην αναταραχή, στην πόλωση και στο διαχωσμό που οφείλει να υπάρξει στην υπερένταμωσση στη χώρα. Να φράξει το δρόμο στις αντιδραστικές πολιτικές των δύο μπλόκ και να δώσει τη δικιά τους πολιτική λύση, της δημοκρατίας, της ειρήμης και της ανεξαρτησίας στην προσωπική της επανάσταση και τον σοσιαλισμό. Για να γίνει αυτό πρέπει να ενωθεί, που σημαίνει να πασσει τις αλλοιώσεις που την κρατούν οι πράκτορες των υπερδυνάμεων και της αστικής τάξης, μέσα στις γραμμές της.

Σήμερα 100 δεσ. χιλιάδες εργαζόμενοι στην πόλη και στο χωριό στενάζουν κάτω από την πολιτική της λιτότητας, του χειρπιατισμού του εργατικού και αγροτικού εισοδήματος, το μέγαλωμα της ανεργίας, τις σοβαρές ακριβείες, της πιο μεγάλης εξαθλίωσης. Και όμως η αντίσταση σε αυτή την επίθεση ταυμάμενη στα επίπεδα της λαϊκής αγανάκτησης, χωρίς να γίνεται, πολιτική δύναμη για την αναστροφή αυτής της επίθεσης. Και αυτό γιατί η εργατική τάξη χειρπείται από τα μέσα, και δεν έχει το δικό της κόμμα, το δικό της πολιτικό αποτέλεσμα.

Το «Κ-Κεξ» παρά τις «συγκολλητικές» και τις «πικετοποιήσεις» στηρίζει την πολιτική της λιτότητας. Και αυτό γιατί αρνείται το συγκεκριμένο άμεσα απεργιακό κίνημα για ανεξαρτησία. Κανένα συνδικάτο απ' όσα λέγεται δεν έχει στόχο να ξεκινήσει αγώνα με αίτημα ανεξαρτησίας.

Κανείς σήμερα δεν προβάλλει οικονομικά αιτήματα για την εργατική τάξη, πέρα από το «θεσμικό», της νομοθετικής κατοχύρωσης της ΑΤΑ. Της νομοθετικής δηλαδή κατοχύρωσης της λιτότητας.

Σήμερα, αντίσταση στη λιτότητα, σημαίνει απεργιακός αγώνας για ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΕΣ ΑΥΣΗ-ΣΕΙΣ.

ΥΠΟΘΕΣΗ «ΓΑΡΟΥΦΑΛΙΑ» ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΣΥΓΚΑΛΥΨΗ

ΣΕΝΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η μαζική κατακραυγή κι' αγανάκτηση ήταν ο αποφασιστικός παράγοντας για την έφεση αυτού του ίδιου του εισαγγελέα, ενάντια στην γνωστή απόφαση του δικαστηρίου, που με τις προκλητικά μικρές ποινές που επέβαλλε, δίκαιωσε ουσιαστικά το δολοφόνο Πλινζανόπουλο πλοίαρχο του «Γαρυφαλλιά».

Η προμελετημένη, στυφή δολοφονία των Κεννατών με μόνη αιτιολογία ότι ήταν λαθρεπιβάτες και βέβαια μάρτυρα συγκλήθηκε την κοινή γνώμη τόσο στην Ελλάδα όσο και παγκόσμια.

Το γεγονός αυτό ίσως είχε μικρότερη απήχηση εάν συνέβαινε σε κάποια κοινωνία γνωστή για το φιλορασιαστικό της αισθήματα ή μ' αναπτύχονταν τέτοιες πλειότητες μέσα της.

Η ακραία αυτή έκφραση του τι μάρτυρα και κτηνοόδους ρατσισμού δεν ήταν τυχαίο που είχε σαν πρωταγωνιστές ναυτικούς.

Δεν είναι επίσης τυχαίο που πίσω απ' αυτή τη δολοφονία ξεπροβάλλει η απάθεια, αόριστατη μορφή του ελληνικού εοσολισμού. Ένα κεφάλαιο που δεν διατάσει να πνίξει μέσα σε σοπιοκάραβα, με σκηνοθετημένα ατυχήματα εκατοντάδες αθώων, με μόνο στόχο το κέρδος. Ένα κεφάλαιο που αποτελεί σήμερα τη μεγαλύτερη πηγή ρατσισμού στην Ελληνική κοινωνία με το ξεζούμισμα της εργατικής δύναμης των έγχρωμων ναυτικών κύρια μέσα στο πλοίο αλλά και στη στεριά, με τους διάφορους «νομούς», που εξαπατούν μάρτυρες ναυτικούς με τη πρόφαση ότι θα τους βρουν δουλειά, τους βαστούν στο λιμάνι σαν ενοχόρικο εργατικό δυναμικό μέσα σε συνθήκες πεινας, εγκατάλειψης κι' εξαθλίωσης.

Κι' αυτό το κεφάλαιο το στενά σοφισταγκαλισμένο με την κυβέρνηση είναι που μένει και σήμερα ανέγγιχτο, τόσο απ' αυτό καθ' εαυτό το γεγονός της δολοφονίας των Κεννατών, όσο και γενικότερα.

Μερίδιο σ' αυτή τη συγκάλυψη έχουν και τα φιλοεργοδοτικά σωματεία και εργατοπατέρες της Π.Ν.Ο. αλλά και οι υποτιθέμενοι διαβιστές και φρεσίο νέοι ιδανικοί καθοδηγητές της συνδικαλιστικής παρτάσης του ψευτοΚΚΕ στο χώρο των ναυτικών της Ν.Σ.Κ. Αυτοί δεν μπορούν παρά να θεωρηθούν συνένοχοι συγκάλυψης στο βαθμό που «ποίησαν την νήσαν» ενώ έπρεπε να ξεσκώσουν ένα κίνημα απέναντι στην ενδότηση των εργαζόμενων στη θάλασσα, να δέσουν το κίνημα των Ελλήνων με τους ξένους ναυτικούς, ενώνοντας τους σαν μια γροθιά.

Οι πολλοί και κατά συρροή ένοχοι αυτής της γιγερικού τύπου δολοφονίας, οι ηθικοί αυτουργοί της, και οι ένοχοι στη συγκάλυψη ας μη μωραίνονται στο ζήτημα να κοιμούνται ήσυχοι. Όχι από το φόβο των τύψεων —δεν κινδυνεύουν από κάτι τέτοιο— αλλά από το φόβο που ηγάζεται από τη σιγουριά ότι τα εγκλήματα τους δεν θα μείνουν ατιμώρητα.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο
Κώστας Διακόπουλος
Βαλαωρίτου 1 - Πειραιάς
Τηλ. 4928007

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΗΣ ΟΒΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ... ΕΣΑΠ

Στις 25 Σεπτεμβρίου η ΟΒΕΣ τομοσπονδία Βιομηχανικών Εργοστασιακών Σωματείων, που ελέγχεται από την ΠΑΣΚΕ προκήρυξε 24ωρη πανελλαδική απεργία. Η Ομοσπονδία αυτή που αποτελεί, τόσο από την άποψη της οργανωτικής μορφής της, όσο και από την πολιτική της, μια διασπαστική ομοσπονδία, έκανε την απεργία αυτή με δύο στόχους της κυβερνητικής πολιτικής.

Ο ένας, να δείξει στο ιδιωτικό κεφάλαιο, πως ο Παπανόρειος έχει αντίσταση, ενώ την «αριστερά» του, στα υποτιθέμενα ανομιώματα του σε αυτό, μιας και ο Μπακιρτζής Γ. Γραμματέας της ΟΒΕΣ ήταν από τους βασικούς διαφωνούντες στη σύσκεψη των συνδικαλιστών στο στάδιο του Ν. Φαλήρου. Και ο άλλος να χειρπεί το διεκδικητικό κίνημα μιας και η απεργία αυτή δεν είχε οικονομικά αιτήματα. Τα αιτήματα της ΟΒΕΣ σ' αυτή την απεργία, ήταν ένας «κοβάς» από 10 αιτήματα (!) που... δ' ως παράδοξος μερικώς απ' αυτά τα είχε ο Γιαννοπούλος στην τελευταία συνεδρίαση του υπουργιακού Συμβουλίου, όπως κατάργηση των υπερωριών, της υπεργολαβίας και του φασόν, της διπλοσάλας κ.λ.τ., και που για στόχο έχουν το κατέβασμα των εργατικών εισοδημάτων, μοιράζοντας υποτίθεται πιο δίκαια την ανεργία.

Ακόμα μέσα από τα θεσμικά αιτήματα, προβάλλονταν η γραμμή της κυβέρνησης για τα εποπτικά αιτήματα και τις «κοινωνικοποιήσεις» φροντίζοντας να θυμίσει στους βιομηχάνους τα... σοσιαλιστικά οραματά!

Τέλος, ανακαλύψαμε και ένα άμεσο, υποτίθεται οικονομικό αιτήμα, την νομοθετική κατοχύρωση της ΑΤΑ, την νομοθετική κατοχύρωση δηλαδή της λιτότητας.

Στην πρώτη συνεδρίαση του ΕΣΑΠ δημιουργήθηκε μια «μπαρορταστική» βιομηχανία από τον μοναδικό λόγο ότι... μίλησαν με τον Σιμίτη, μιας και τα 6 σημεία που συμφώνησαν, δεν τους κατοχυρώνουν σε τίποτα πώς θα σταματήσει η παρέμβαση του κράτους πάνω στο ιδιωτικό κεφάλαιο.

Το ζήτημα είναι τα συγκεκριμένα μέτρα που θα πάρει η κυβέρνηση στα μέσα του Οχτώβρη. Και το πρώτο μέτρο το πήρε ήδη, ήταν η απεργία της ΟΒΕΣ.

Θα θέλαμε ακόμα να δείξουμε την στάση της ΕΣΑΚ σε αυτή την απεργία. Η ΕΣΑΚ, από την πρώτη μέρα της δημιουργίας της ΟΒΕΣ, την κατάγγειλε σαν μια διασπαστική ομοσπονδία. Για πρώτη φορά μέσα από τον Ριζοσπάστη, υποστήριξε ανοιχτά την ΟΒΕΣ. Γιατί αυτή η ξεφαντική «στροφή»...

Ακριβώς γιατί η απεργία αυτή από πολιτική άποψη κάλυπτε το μπλόκ της νέας δεξιάς, για την δημιουργία... και από την ΕΣΑΚ των «αριστερών» πύσσων στη κυβέρνηση, αλλά και γιατί ακόμα η ΕΣΑΚ προσπαθεί να εκμεταλλευτεί το γόνυ αντιθέσεις της στην ΠΑΣΚΕ για την ενίσχυση του νέου κόμματος (!) της Λ.Α.Ε.

ΟΧΙ ΣΕ ΕΝΑ ΤΕΤΟΙΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Οι νεολαίοι μαθητές έχουν κάθε λόγο να αγωνάζονται με το σχολείο, έχουν κάθε νόμιμο δικαίωμα να το μισούν, όχι μόνο αφηρημένα — επειδή είναι ένα όργανο στα χέρια της κυρίαρχης τάξης — ούτε μόνο αυθόρμητα, ενστικτώδεια — επειδή εκεί μέσα βασανίζονταν τουλάχιστον για μια ντουζίνα χρόνια — αλλά λογικά, συνειδητά και συγκεκριμένα, όσο λογικά συνειδητά και συγκεκριμένα αυτοί που το κινούν, διαστρεβλώνουν, καταπιέζουν και εξουθενώνουν πνευματικά και σωματικά έναν άνθρωπο στα χρόνια της δια-

μόρφωσής του, στα πιο κρίσιμα χρόνια της ζωής του. Ο βασικός στόχος τους είναι να βγάλουν τους δύο λογίους ανθρώπους που χρειάζεται η καπιταλιστική κοινωνία, τον σύγχρονο αστό και τον μισθωτό σκλάβο.

Η αντίσταση των μαθητών είναι γιατί δεν θέλουν να γίνουν ούτε το ένα, ούτε το άλλο. Θέλουν, να γίνουν αυτό που τους επιβάλλει η φύση τους και οι πραγματικές δυνατότητες της σύγχρονης κοινωνικής ζωής: ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ.

Όμως πως είναι ολόκληρη μέριμνα; Το πρώτο άρθρο πίστης του σχολείου είναι:

ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΑΞΗ

Η γνώση δίνεται ανεξάρτητα από τους λόγους που τη γεννήσαν, ποινάει η μακροχρόνια, συλλογική κοινωνική πρακτική, είτε συν πάλη του ανθρώπου με τη φύση, είτε συν ταξική πάλη. Οι γνώσεις μας στα μαθηματικά, τη φυσική, τη βιολογία είναι προϊόντα, αλλά και οδηγό της πάλης με τη φύση, πάλη που όσος ο άνθρωπος όχι μόνο στην καπιταλιστική εποχή, αλλά και στις καλύτερες εποχές με πιο καθιερωμένες κοινωνικές μορφές παραγωγής. Οι γνώσεις μας στην ιστορία είναι η συσσωρευμένη πείρα της ταξικής πάλης για χιλιάδες χρόνια.

Κι όμως μέσα στο καπιταλιστικό χώρο του σχολείου, κυριάρχησε με τη πραγματική ζωή. Μακριά από την παραγωγή, μακριά από τις μηχανές και τα στοιχειώδη εργαλεία και — πάνε απ' όλα — μακριά από την ταξική πάλη, από την πολιτική.

Τα βιβλία των μαθηματικών ξεκινούν από ένα αξίωμα και από εκεί με την «καθαρή σκέψη» δίνουν, βγαίνουν όλα τα θεωρήματα και τα συμπεράσματα. Όμως δεν φαίνεται και έτσι τα μαθηματικά. Ηρήσαν να λίσουν στοιχειώδη προβλήματα των πρώτων κοινωνιών στην παραγωγή και στο εμπόριο. Οι πρώτες απλές ανακαλύψεις σ' αυτόν τον τομέα, καταγράφηκε να «καταβληθούν» μέσα από μια σκληρή πνευματική δουλειά χιλιάδων ανθρώπων και πάντα ξεκινώντας από τις μερικότερες αλήθειες. Κι αυτές οι γενικεύσεις, επαληθεύθηκαν και συνεχίζον να επαληθεύονται εκατομμύρια φορές στην πράξη, αναβαθμίζοντας την ίδια την ικανότητα σκέψης σ' ανώτερα σκαλοπάτια.

Όμως τι έλεγε στους μαθητές αυτό το άγισμα και κοίμια σύμβολα; Σύμβολα που — όσο το σύστημα της εκπαίδευσης όριεν προοδευτικά — γίνονται όλο και πιο απλοποιήματα στην εμπειρική γνώση. Ας μη ξεκινάμε από την αριθμητική, αλλά από την άλγεβρα. Ας μη ξεκινάμε από την άλγεβρα αλλά από τα σύνολα ή με ξεκινήσουμε από το διαφορικό λογισμό. Κι όμως αυτές οι αναπτύξεις της επιστήμης των μαθηματικών αντιστοιχούν σε επίπεδα ανάπτυξης της παραγωγής, που ο μαθητής αγνοεί ολόκληρα. Κι έτσι αυτό συμβαίνει και με τις άλλες επιστήμες της γνώσης, αρχίζει στα γρήγορα ο διαχωρισμός των μαθητών.

Αυτοί που επειδή δεν βλέπουν τίποτα, μιλούν για τον συμβόλων, καθώς είναι ο συνδυασμός του πραγματικού τους περιεχόμενου, ή δεν έχουν την κλίση οι τέτοια αφηρημένα παιχνίδια της σκέψης, ή δεν μπορούν να μπουν στα ξεδά ενός ιδιαίτερου δασκάλου, γίνονται οι «κακοί μαθητές», κι οι άλλοι — όσοι μπορούν να μπουν σ' αυτό το μυστήριο παιχνίδι από κλίση ή καταπίεση από το σπίτι, είτε με τη βοήθεια του πρόσθετου δασκάλου είναι οι «καλοί» μαθητές, που αρχίζουν με την προτροπή των καθηγητών τους να αναγνωρίζουν σαν ανώτερο τον εαυτό τους και είναι — εννοείται — πολύ πιο πρόθυμοι από τους «κακούς» μαθητές να διχτούν την ανεπάρχτη της σκέψης πάνω στην πράξη και ειδικότερα την ανεπάρχτη της πνευματικής πάνω στη χειρωνακτική δουλειά. Τέτοιοι μαθητές, με εξαίρεση εκείνους που από τα γρήγορα της ζωής ή γάρη σε μια βαθύτερη εντιμότητα χαρακτήρα και κοινωνικής συνείδησης, αναγνωρίζουν την αδικία αυτού του συστήματος, περιορίζονται για το ρόλο του «εκμεταλλευτή τεχνοκράτη ή του διασχιζόμενου, φοβισμένου δημοσίου»

πάλιλου — επιτηρητή της δουλειάς των άλλων.

Δεν είμαστε της άποψης ότι οι μαθητές δεν πρέπει να μαθαίνουν μαθηματικά. Του — του, αντίθετα ακριβώς από τους νεοφιλελευθέρους που λένε — πρώτοι στα μαθηματικά, αλλά και αντίθετα μ' αυτούς που λένε — «πρώτα στα αστικά σχολεία», εμείς λέμε ΜΑΘΕΤΕ, ΟΤΙ ΜΠΟΡΕΙΤΕ από αυτό το αστικό σχολείο, κριτικάρετε όσο μπορείτε αυτό τον τρόπο γνώσης, καταγγέλλετε όλα τα ψεύτικα και τα περιττά, αλλά και τους άχρηστους παιδαγωγικούς, μην υποταχθείτε ποτέ στη λογική του πρωτομαθητισμού.

Ιδιαίτερα λέμε, αντισταθείτε στη διαστρέβλωση των κοινωνικών μαθημάτων, μελετήστε το μαρξισμό, μάθετε ιστορία, κι αντισταθείτε σ' αυτή την κάλπικη ποι δασκόντων στα σχολεία, κριτικάρετε την μπροστά σ' όλους τους σιμαθής σας, κριτικάρετε κι αντισταθείτε στη σειρά διδασκαλία της φιλολογίας και μάθετε ότι χρήσιμο από αυτήν, απαιτείται να καταργηθούν αμέσως τα βιβλικά, ο αναγκαστικός αυτός κριτικός σκοταδιστικός προσηλυτισμός.

Απαιτείστε την επαφή με τις παραγωγικές μεθόδους, όχι βέβαια με το να γίνεται μισθωτο σκλάβοι, αλλά με τη δημιουργία εργαστηριακής + ποδομής και μικρών παραγωγικών μονάδων μέσα στο σχολείο. Αν τό το τελευταίο, δεν θα θέλησει ποτέ να το κάνει η αστική τάξη της χώρας μας. Όμως αυτή της η άρνηση θα την ξεσκεπάσει στα μάτια όλων του λαού.

Κι από εργαζόμενα σ' ένα δεύτερο άρθρο πίστης συγγενικά με το πρώτο, αλλά και ξεχωριστό.

Τρίτο, κύριε γαστρο — σοσιαλιστή — ποιργέ παιδείας και το δεύτερο για την παραγωγική — πολιτεχνική δουλειά μέσα στο σχολείο. (έναν τέτοιο «τρίτο», ούτε θάχεις φανταστεί κύριε υποργέ!) Μ' ένα τέτοιο διαχωρισμό του χρόνου, το σχολείο θάταν μια απόλαυση για το μαθητή κι όχι αυτή η φυλακή του πνευματικού καταναγκασμού και της απέραντης πλήξης.

Το τρίτο άρθρο πίστης είναι:

ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

Ο διαχωρισμός των μαθητών ανάμεσα τους με τη θεοποίηση της βαθμολογίας και τον πρώτο μαθητή. Η βαθμολογία στην επίδοση είναι κατ' αρχήν μια βαθμολογία σίμφων με τις αξίες της άρχουσας τάξης και του ιμπεριαλισμού γενικότερα. Γιατί αυτή αφαιρεί τις άλλες αρετές του μαθητή, τον κάθε μαθητή, όλα τα ήθη και τον πνευματικά και σωματικά χαρίσματα, και τη συνολική του φυσιογνωμία, όλα τα ταλέντα του και τις κλίσεις του και αποδέχεται τα ταλέντα και τις κλίσεις, όπως λείπει φρονιμ αντίστροφα και παραμορφωμένα σε επι μέρους ζητήματα.

Ο μαθητής γίνεται ολόκληρος ένας αριθμητικός μέσος όρος, που προκύπτει με το πόσο έξεγει ο μαθητής στα επι μέρους μαθήματα από το υποδείγματικό κρεβάτι του Προκρούστη, που διαθέτει η αυτή τη δουλειά το σχολείο. Έτσι κάποιος μαθητής του 19 ή 20 δεν είναι υποχρεωτικά βαθύτερος γνώστης της κοινωνίας. Στη λογιστική, ισχύει κάτι ανάλογο. Οι μεγάλοι διανοητές σ' αυτούς τους τομείς,

Στο σημερινό σχολείο — γκετο, δεν μπορεί κανιά αξία να μπει παραπάνω απ' αυτές.

ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ ΔΑΣΚΑΛΟΥ - ΜΑΘΗΤΗ

Το τέταρτο είναι ο διαχωρισμός του δασκάλου από το μαθητή και η κυριαρχία του πρώτου.

Εμείς δεχόμαστε την αναγκαιότητα του δασκάλου στη διαδικασία παραγωγής και αναπαραγωγής της γνώσης. Όμως οι μαθητές δεν μπορούν, να ανεχτούν τη καθηγητική δεσποτία. Ο σεβασμός στο δασκάλο, πρέπει να βγαίνει αβίαστα — από την πραγματική του κυριαρχία στη γνώση με την πιο πλατιά της έννοια — από την ανθρώπινη ακεραιότητα και τη ζεστασία του πραγματικού διαφωτιστή. Όμως σήμερα αυτός ο σεβασμός γίνεται απαιτητός με τ' όπλο του βαθμού και της μείωσης της διαγωγής, που χωρία από ιδεολογικά εργαλεία σόικης αξιολόγησης, γίνονται εργαλεία καταπίεσης, μιας και υποκρίπτον την πραγματική αστική και ιμπεριαλιστική κυριαρχία που κρύβεται πίσω τους. Πίσω από το βαθμό και τη διαγωγή στέκεται ο εκβιασμός για τη στέρηση της μόρφωσης, τη στέρηση του δικαιώματος στη δουλειά, στέκεται το σιδερένιο χέρι του νόμου, με το στρατό και την αστυνομία.

Αυτή δεν είναι μόνο μια ταπεινωτική για το μαθητή — είναι μάλιστα και λιγότερο — αυτόν, μιας και αυτός αντιστέκεται — είναι πρώτα και κύρια ταπεινωτικό του ίδιου του καθηγητή, ιδιαίτερα εκείνων των αξιολογών προοδωτικών ανθρώπων, που είναι πραγματικοί φίλοι των μαθητών.

Καλούμε τους καθηγητές να μην γίνουν έρμια ενός αυταρχισμού, που στρέφεται και ενάντια τους, που έχει την πηγή του στο υποργείο παιδείας. Να σκεφτούν ότι είναι μισθωτοί εργαζόμενοι της μορφωτικής κι ότι το όραμα των μαθητών είναι και δικό τους. Τους καλούμε να σιμούν δίπλα στον πιο σιματη δημοκρατικό κι επαναστατικό παράγοντα μέσα στο σχολείο. Τους καλούμε με λίγα λόγια να διαχτούν κι αυτοί από τους μαθητές και να δώσουν κοινό αγώνα μαζί τους.

Τέλος πρέπει να τονίσουμε πως τελευταία την όχι λιγότερο σημαντική αρχή του είναι:

ΤΟ ΕΞΟΜΜΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Το ζέκομμα του σχολείου από τις ανάγκες του λαού και του τόπου, από την παγκόσμια εξέλιξη. Αν μια ολόκληρη κοινωνία έξω από τον περιβόλο του σχολείου σπινάζει κάτω από το βόρος της εκμεταλλεύσης και καταπίεσης, αν οι ιμπεριαλιστές συσπειρώνονται για το ποιος θα βάλει στο χέρι τη μικρή μας χώρα, αν με σγήν υφονεται η φωνή του εργαζόμενου λαού, καθώς ζητάει το δικό του, αν — σε όση κι ανιάτολη — οι ηγεμονιστές ποδοπατούν την ανεξαρτησία των εθνών και δολοφονούν τους επαναστάτες, αν τέλος οι ίδιοι οι μαθητές στη συντριπτική τους πλειοψηφία είναι παιδιά των στέρσεων, σαν μέλη αυτής της λαικής οικογένειας, που με τις σιές, παλεύει να τους μορφώσει, όλα αυτά πρέπει σ' αφηνούν αδιάφορους τους μαθητές! Οι μαθητές δεν πρέπει να βλέπουν έξω από το παράθυρο της μικρής τους πόλης! Δεν πρέπει να μπαινούν στο ποτάμι μιας διαδήλωσης, δεν πρέπει να στέκονται στο πλευρό μιας απεργίας, δεν πρέπει να δίνουν το αίμα τους στα Πολυτεχνεία και τις Επαναστάσεις. Είναι ακόμα μικροί και πρέπει πρώτα να μάθουν... Αν δεν ακούσουν αυτή μας την έντολη, την πιο σημαντική μας, θα τιμωρηθούν αίσθητά! Έτσι σκεφτείται το υποργείο, όταν φαίνεται το νόμο για τις αποσιές. Έτσι σκεφτόνται οι αντιδραστικοί, γιατί τρέφουν — με το δικό τους ζαυτό το ασπιδόδο, ατίθασο, εφέλεκτο επαναστατικό υ-

Το άρθρο μας αυτό γράφτηκε από συντρόφους του Φλεβάρη του 1984, σαν ένα βοήθημα της τότε κομματικής οργάνωσης του Πειραιά, του ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ για την ανάπτυξη του μαθητικού κινήματος, σε σχολεία του Κορυδαλλού.

Η σημερινή του επαναιδομοσίωση στην ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ, με τις απαραίτητες φραστικές διορθώσεις, έχει για στόχο να σπείρει ιδεολογικά τους επαναστάτες μαθητές, στο ξεκίνημα της νέας μαθητικής χρονιάς.

λίκου, πάντα η υκολαία. Φοβούνται σαν ο διαβόλος το λιβάνι την πολιτική παιδαγωγική του μαθητή.

Και οι μαθητές δεν θα τους κάνουν τη χάρη να τη στερηθούν. Θα πάρουν αυτή τη γνώση από το εδάφος της αντι ταξικής πάλης, σιμμερίζοντας στους παλλαϊκούς αγώνες και μελετώντας την ιστορία τους.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

Και πρώτα απ' όλα οργανώνοντας και αναπτύσσοντας το ίδιο το μαθητικό κίνημα, που δεν θα μείνει για καιρό στο τέλμα που τρέφουν οι φετο - αριστοτέρες μαθητικές παρατάξεις και τα κόμματα του ιμπεριαλισμού και της αστικής τάξης που τις καθοδηγούν.

Αυτές είναι οι βασικές αιτίες, που οι μαθητές έχουν κάθε λόγο να μισούν το σχολείο και να πρέπει να μάθουν για μια άλλη κοινωνία που — απελευθερώνοντας την εργα-

τική τάξη και ολόκληρο το λαό θα ανοίξει το δρόμο για ένα σχολείο που — αυτό, που με λίγες απλές φράσεις — αναδίδει μέσα από την κριτική μας σ' αυτό που υπάρχει.

Οι επαναστάτες και κομμουνιστές μαθητές πρέπει να προπαγανδίζουν τις ιδέες της κοινωνικής επανάστασης και του πραγματικού σοσιαλισμού. Να στέκονται αποφασιστικά δίπλα και στο παραμικρό αγώνα ενάντια στην τυραννία και το σέμμα, μέσα κι έξω από το σχολείο, και να δίνουν την πάλη, ενώνοντας πλατιά την τεράστια πλειοψηφία των μαθητών, πρώτα και κύρια σ' εμάς, στα καισα προβλήματα, όπως είναι οι αποσιές, η αντικατοποίηση, το αξεταστικό σύστημα, η ανεργία των νέων, το διδαγτικό επίπεδο, οι υλικές συνθήκες σπουδών. Τίποτα δεν πρέπει να μείνει έξω από την πάλη των μαθητών και τίποτα δεν πρέπει να αποστρέφει το μάτι τους από τα γενικά σιματά εντα τον λαό μας, που και οι μαθητές είναι ένα κομμάτι του.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΑΒΒΑΤΟ ΣΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΔΕ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝ ΛΟΓΩ ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΟΤΗΤΑΣ ΤΟΥ ΚΤΙΡΙΟΥ ΣΥΝΤΟΜΑ ΘΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΣΤΑ ΝΕΑ ΜΑΣ ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΕΙΡΑΙΑ ΒΑΛΛΩΡΙΤΟΥ 1, ΤΗΛ. 4928007

ΝΑΥΠΗΓΕΙΑ ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ: ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΦΑΣΙΣΜΟ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

Μετά από πολλούς μήνες ανεργίας, όσο χρησιμοποιεί για την εξαγορά από την ΕΤΒΑ των ναυπηγείων του Σκαρामαγκά, οι 4.000 εργαζόμενοι βρίσκονται μπροστά σε νέους αγώνες.

Η «κρατικοποίηση» των ναυπηγείων, έσπευσε τους εργαζόμενους, αντιμέτωπους με νέα προβλήματα. Το βασικό ζήτημα σήμερα, είναι η εξασφάλιση δουλειάς για όλους τους εργαζόμενους. Η νέα διοίκηση προσέλαβε 600 εργαζόμενους από τις 4.000, αρνούμενη αιτήματα των εργαζόμενων να προσλάβει τους μισούς τώρα και στους άλλους μισούς να δώσει την μηνιατική άδεια, με όλες τις αποδοχές και να πιασουν δουλειά αμέσως μετά.

Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Η διοίκηση του σωματίου σε αυτή την δύσκολη φάση προκήρυξε εκλογές. Οι εκλογές αυτές έχουν σαν στόχο, να εξασφαλίσουν την πλήρη κυριαρχία της ΠΑΣΚΕ στο σωματίο, εκβιάζοντας συνειδήσεις των εργατών, που θα υφιστάσονται την ΠΑΣΚΕ για να προσληφθούν γρήγορα στη δουλειά.

Η ενέργεια αυτή, διασπείρει το μέγιστο των εργαζόμενων και είναι μια προκλητική φασιστική ενέργεια. Το ρουσφέτι, η εξαγορά και ο χαρισμός που ήταν το καθεστώς του Νιάργου, και που έσπασε μέσα από τις κινητοποιήσεις των εργαζόμενων, επανέρχεται σήμερα, από τα νέα αφεντικά του ναυπηγείου το κρατικοοικονομικό κεφάλαιο και τα τεράστια του, τους νέους εργατοπατέρες της ΠΑΣΚΕ.

Οι εργαζόμενοι στα ναυπηγεία, και οι 600 που εργάζονται, αλλά και οι χιλιάδες που παραμένουν ακόμα άνεργοι, δεν πρέπει να δεχθούν έναν τέτοιο εκβιασμό. Πρέπει να εντείνουν τον αγώνα τους εναντίον για να μπει ο ΛΟΟΙ μαζί στο ναυπηγείο, όπως ΟΛΟΙ μαζί βγήκαν στον δρόμο του αγώνα. Πρέπει να απαιτήσουν, να μην γίνουν τώρα οι εκλογές, να αντισταθούν στην εξαγορά και στην ποδοπάτηση της αξιοπρέπειας.

Παράλληλα, οι εξελίξεις αυτές οδηγούν από μόνες τους να δείχνουν ότι η κρατικοποίηση των εργοστασίων, δεν είναι ο «παράδεισος» όπως λέγαν στους εργάτες οι υποστηρικτές της κρατικής συγκέντρωσης ΠΑΣΚΕ - ΕΣΑΚ. Οι βιομηχανίες, είτε ιδιωτικές, είτε κρατικές, παραμένουν καπιταλιστικές, λείπει γι' αυτόν με τον αυθαίρετο νόμο του κέρδους, γίνονται κότερο για τους εργάτες.

Οι εργαζόμενοι στον Σκαραμαγκά, πρέπει να ετοιμαστούν για νέους πιο σκληρούς αγώνες.

Ο ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

εργαζόμενους, όπως ταξική μαζική οργάνωση κάθε σωματίου, κάθε κλάδου, είναι στα χέρια των νέων εργατοπατέρων της ΠΑΣΚΕ και της ΕΣΑΚ.

Γι' αυτό δεν κουνιέται φύλλο. Γιατί ο εξωτερικός κι' ο εσωτερικός εχθρός κινούνται. Πρέπει να αποδειχτεί μέσα στην πράξη ότι: Αυτό που εμφανίζεται για αριστερό δεν είναι υποχρωατικά αριστερό.

Η ψευτική αριστερά είναι αληθινή δεξιά, είναι μια νέου τύπου δεξιά. Η νέου τύπου δεξιά πρέπει να υκρετοσοκιστεί μέσα στο ταξικό κίνημα για να τσοκιστεί κι' έτσι από αυτό.

Πρέπει να αποδειχτεί ότι το χαρτί της κλαδικής για πίστη στο ΠΑΣΟΚ είναι φασισμός, φασισμός οικονομικός και πολιτικός, που ούτε η χούντα δεν τόλμησε.

Πρέπει να αποδειχτεί ότι μια 24ωρη απεργία κάθε τόσο με «θεσμικά» αιτήματα είναι χειρότερη από το τίποτα.

Πρέπει να αποδειχτεί ότι το δημόσιο είναι το χειρότερο αφεντικό. Τότε θα δούν οι εργατοπατέρες, οι δημαγωγοί, οι κάπληλοι, οι υπατέωνες, οι σοσιαλφασίστες, πως «κουνιούνται τα φύλλα» πως ξεσηκώνονται οι θιέλλες, πως γρκεμίζονται οι θρόνοι, πως τινάζεται στον αέρα το κοφίνο κύρος τους μέσα σε λίγους μήνες, σε λίγες ώρες.

Πως νέοι εργάτες, εργαζόμενοι, αγρότες, νέα ταξικά στελέχη τινάζονται με ορμή προς τα μπρος από τους εξαπατημένους αγωνιστές της ζωής.

Τότε θα δείτε, πως ξαναδιαβάζεται ο μαρξισμός, πως ξανάρχεται η αισιδοξία, η εμπιστοσύνη στις ακατάβλητες δυνάμεις του λαού, η πίστη στην Επανάσταση.

- Τότε μικροί εργατοπατέρες
- Τότε αστοί και ιμπεριαλιστές
- Τότε τοιράκια των υπερδυνάμεων
- Τότε πράχτορες και κατασκόποι
- ..... Τότε θα δείτε!

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ - ΡΩΣΟΙ ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

στις προθέσεις τους θα απαιτούσαν και την απομάκρυνση κάθε στοιχείου της αμερικανικής κυριαρχίας στην Ελλάδα, αλλά αυτοί είναι θερμοί υποστηρικτές του. Το μόνο που προσφέρουν αυτοί με τις κραυγές τους είναι να μπορούμε να συμπερινομω σε πιο σημείο βρίσκεται ο ανταγωνιστής τους, η νέα δεξιά, οι φίλοι - σοσιαλϊμπεριαλιστικές δυνάμεις και γενικότερα πόσο έχει προχωρήσει η παρουσία της ίδιας της ΕΣΣΔ στη χώρα μας. Από το ΚΚΕ εξ' μαθαίνει κανείς πολλά για τις ΗΠΑ κι' από την ΝΔ για την ΕΣΣΔ. Όμως το πιο αξιόπλοστο κριτήριο είναι η ίδια η πείρα που αποκομίζει ο λαός μας για τις επιβαρύνσεις δύο μεγαλύτερων εχθρών του.

Εμείς δεν έχουμε κανένα λόγο να αμφισβητήσουμε την καταγγελία του Μητσοτάκη για διάβρωση του κρατικού μηχανισμού από την ΕΣΣΔ. Ξέρουμε ωστόσο καλά πόσο αυτοί δεν ενοχλείται από τη παραδοσιακή διάβρωση του ίδιου κράτους από τις ΗΠΑ. Είναι φανερό ότι ο αρχικατάσκοπος Μποζάν διαθέτει μια λίστα με πολύ περισσότερα από τρία ονόματα. Το σκάνδαλο της πιο γενναϊόδοτης κατασκοπίας σε χώρες με κίβερνήσεις που ακολουθούν σταθερή δικτατορική πολιτική μας αφήνουν περιθώρια να υποθέσουμε ότι η Μόσχα βρίσκεται πολύ πιο εύκολα ερευνάται σε μια χώρα όπου μόνο π.χ. ο νεοδεξιός τύπος είναι τουλάχιστον σ' ότι αφορά τη διεθνή πολιτική, μια ελληνοφώνη εκδοχή του ΤΑΣ και του ΝΟΒΟΣΤΙ. Εκτός αν η Μόσχα δεν κατασκοπεύει φιλικές κίβερνήσεις, εκτός δηλαδή, αν ασκεί μια πραγματικά τιμία εξωτερική πολιτική, όπως θα άρμοζε σε μια σοσιαλιστική χώρα. Όμως η διαγωγή της και οι προθέσεις της φανερώθηκαν ήδη στους 3 κατασκόπους που πιστήθηκαν. Άλλωστε δεν αμφισβητείται από κανέναν ενήμερο παρατηρητή της παγκόσμιας πολιτικής σκηνής ότι αυτή η ιμπεριαλιστική χώρα μεταχειρίζεται τους «φίλους» της χειρότερα κι' από τους εχθρούς της, καθώς τούτοις περίτρανα η ακολουθία με την οποία αυτή εξόντωσε τον ένα μετά τον άλλο τους ανθρώπους της στο Αφγανιστάν μέχρι να εγκατασταθούν τον τέλει Ζακέ Καρμάζ στην κίβερνήση της βασανισμένης αυτής χώρας.

Αυτή είναι η μοίρα του Παπανδρέου, που πρέπει να ξέρει ότι η Μόσχα προετοιμάζει την κυριαρχία μόνο ενός κόμματος στην Ελλάδα, αυτονόου που προσεχώς λάντα τις πολιτικές εξελίξεις φροντίζει να χτίσει ένα πύργο, που συμβολίζει παράλληλα με την εσωτερική ιδεολογική του απουσία της οργανωτικής και υλική του ισχύ' καθώς και της πολιτικής του κυριαρχία επάνω στα (πολύ) αστικά κόμματα.

Το ρεύμα μέσα στην αστική τάξη είναι προς τη Μόσχα και είναι σε τέτοιο βαθμό ώστε κι' η ίδια η Ν.Δ. συμπεριφέρεται γλωσσικά απέναντι στο ΚΚΕ εξ' απλώνοντας του συχνά το χέρι για συνεργασία, σε τέτοιο βαθμό ώστε να μη μπορεί κι' η ίδια να καταγγείλει ανοιχτά και καθαρά το σοσιαλϊμπεριαλισμό.

Τώρα το επιχειρεί ο Μητσοτάκης καθώς μπαίνουν με σε μια δραματική περίοδο για τις πολιτικές εξελίξεις λειτουργώντας κάτω από την καθοδήγηση των ΗΠΑ.

Κατά τη γνώμη μας οι ΗΠΑ δεν παράδωσαν όλη τη λίστα Μποζάν στη κίβερνήση, που σύμφωνα με τις δηλώσεις Μητσοτάκη περιέχουν ονόματα μεγάλων κρατικών στελεχών. Αν τα δίδαν όλα θα μπορούσε ο Παπανδρέου να τους κατηγορήσει για επέμβαση στα εσωτερικά της χώρας. Καθώς θα του ήταν αδύνατο να το παραδέχεται. Έτσι δίνουν αρχικά μερικά παρακατιανιά ονόματα ώστε να παγιωθεί η αξιοπιστία των πληροφοριών τους και βάζουν στη συνέχεια τον Μητσοτάκη να πιέσει τον Παπανδρέου να «λήσει ο ίδιος» τα υπόλοιπα ώστε μετά να μη μπορεί να διαμαρτυρηθεί για τις αποκαλύψεις.

Βέβαια η κίβερνήση έτσι από τη μια στριμώχνεται κι' άλλο από τις ΗΠΑ και την Ν.Δ. με έντεχνο τρόπο, αλλά από την άλλη προκαλεί τον Μητσοτάκη, που όσο δεν μιλάει ανοιχτά, δηλαδή δεν ομολογεί τη συνάντησή του με τις ΗΠΑ και δεν παίρνει πάνω του το βάρος της καταγγελίας, καταντάει ένας υπερισχυμένος σκευοφάνης. Έτσι κι' αλλιώς πάντως παίζεται αυτή τη στιγμή ένα σκοτεινό, περίτεχνο παιχνίδι πίσω από τις πλάτες του λαού, που αργά η γρήγορα και ανεξάρτητα από το ποιος θα υλοποιηθεί σ' αυτή τη φάση, θα οδηγήσει στο επικίνδυνο βάθισμα του πολιτικού ανταγωνισμού των υπερδυνάμεων και των αντίστοιχων τμημάτων της αστικής τάξης μέσα στη χώρα.

Μέσα σ' ένα τέτοιο πολιτικό σκηνικό πρέπει να εντάξουμε και την ιστορία με την ΚΥΠ και το χαρτί της.

Γράφουμε προηγουμένως ότι αυτή ήρθε σε μια στιγμή που βοήθησε την κίβερνήση να υποβαθμίσει την υπόθεση της κατασκοπίας και να στρέψει τα πυρά της σε ΣΙΑ και Αμερικανούς. Πραγματικά η ΚΥΠ είναι παιδί της Αμερικής και είναι αδύνατο αυτή η γέννα να μη διατηρεί ακόμα έντονα τα σημάδια της πάνω στο σώμα αυτού του μισητού εκτροματός, που για δεκαετίες βασάνισε το δημοκρατικό και αριστερό κίνημα της χώρας μας. Ακόμα περισσότερο αυτό είναι αναποφεικτο στο βάθος που και σήμερα η Αμερική παλεύει με λύσσα να διατηρήσει τις θέσεις της μέσα στη χώρα. Αλλά η ΚΥΠ έχει περάσει επίσης στα χέρια του ΠΑΣΟΚ από το '81. Όμως ακριβώς εξ' ατίας του χαρακτήρα της δεν μπορεί να έχει περάσει ολοκληρωτικά και μέσα σε μια στιγμή, στο ΠΑΣΟΚ και τον αρχηγό του, είναι δηλαδή αναπόφευκτο ότι κατά ένα τμήμα της ατιθέγοντας μέσα της τον αμερικανικό παράγοντα, αντιδράει στην κυριαρχία της ηγετικής ομάδας Παπανδρέου.

Γι' αυτό είναι περισσότερο από πιθανό ότι το τελευταίο σκάνδαλο ήρθε με τη θέσια ενός χαρτί και το προετοιμάσει του, ανεξάρτητα από άλλες σκοπιμότητες, να υπαρκτάσει τα στεγανά της και τους θύλακες αντίστασης και ν' ανοίξει το δρόμο στην ολοκληρωτική πασοκική κυριαρχία. Δεν είναι π.χ. αίο κατά τη γνώμη μας το γεγονός ότι το χείρισμα δόθηκε με τη βοήθεια της ηγεσίας της αστυνομίας, που με τα τεράστια της ενοποίησης και της τελειωτικής εκκαθαρίσεως έχει περάσει οριστικά στα χέρια της κίβερνήσης.

Όμως αυτή η νίκη πάνω στην ΚΥΠ δεν έγινε μ' ένα τρόπο που να δίνει γρήγορο στη κίβερνήση, αλλά μ' ένα τρόπο που να τη ζημιώνει πολιτικά. Γιατί ο τελικός προετοιμαμένος του πολυπράγμονα και φλάουρου χαρτί δεν είναι παρά ο «σοσιαλιστής» πρωθυπουργός μας, που θέμισε έτσι αυτό του το ρόλο. Γιατί και δίχως αυτόν τον συγκεκριμένο χαρτί και η νέα ανασυγκροτημένη ΚΥΠ θα είναι γρήγορα χαρτίδες, ρεμάλια και υπαθήρα που με κάθε λογής αδυναμίες, διαστροφές, και διασυνδέσεις που σκοπεύει και γλιτώ-

δικα θα δουλεύουν για το νέο πασοκικό κράτος ενάντια στο εργατικό και δημοκρατικό κίνημα. Εδώ ξεσκεπάζεται και η αντιδραστικότητα του ΚΚΕ εξ' που ζητάει δημοκρατική ΚΥΠ! δηλαδή ΚΥΠ που να έχει και ΚΚΕ εξ' στο μηχανισμό διαχείρισης της!

Αλλά επρόκειτο για μια ήττα και από μια άλλη πλευρά. Γιατί πρώτα δεν αποδείχτηκε πέρα από το χαρτί ορισμός του Κριστάλλη. Γιατί ακόμα κι αν αυτός ήταν ένα τρομοκρατής κανένα δίχτυο δεν ήρθε σε φως πέρα από δύο καθ' όλες τις ενδείξεις αθέσιμους πούχων την ατιχία να είναι φίλοι του και που διασπρήθηκαν και ταλαιπωρήθηκαν για να διακοσμήσουν μια υποτιθέμενη πολιτικό - αστυνομική νίκη ενάντια στην Τρομοκρατία.

Όχι η τρομοκρατία στην Ελλάδα είναι κάτι πολύ σημαντικό για να κατοπινείται κανείς μαζί της με τόσο δημαγωγικό και παράπληντικό τρόπο. Μοιάζει περισσότερο σαν μια προσάβια υπαρκτή και γλοιοποίηση του ζητήματος. Καταγγεμένη από μια συνολική άποψη η τρομοκρατία δολοφονική ή βομβιστική ή ζω, θάματα, αποτελεί ένα πρώτο, γραμμή πολιτικό ζήτημα.

Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΚΥΠ

Όσον αφορά σ' ότι αφορά τις δολοφονίες των τελευταίων χρόνων η θέση μας είναι ότι αυτές όχι μόνο δεν αποτελούν επαναστατικές ενέργειες αλλά αντίθετα είναι αντεπαναστατικές εκάτο τους εκάτο.

Οι κομμουνιστές από λένους αρχής καταδικάζουν την ασορική τρομοκρατία. Όμως το περιεχόμενο, οι στόχοι οι συνθήκες, ατις της τρομοκρατίας διαφοροποιούν την ποιότητα της και τη στάση των επαναστατών απέναντι της.

Είναι άλλο πράγμα η δολοφονία ενός μισητού, ατιγού δικάτορα σε περίοδο φασισμού ή λίγο μετά από αυτόν. Είναι άλλο πράγμα η δολοφονία ενός αστού, ή και ενός αντιδραστικού που όμως δεν συγκεντρώνει το μίσος των μαζών σε μια εθνική κοινοβουλευτική περίοδο.

Μ' αυτή την έννοια αν η δολοφονία του Μάλλιο ήταν ένα πολιτικό λάθος η δολοφονία του Αθανασιάδη και του Μομφεράτου ήταν ένα πολιτικό έγκλημα.

Αλλά και παρά - πέρα. Όταν στις ευρωπαϊκές χώρες στη δεκαετία του '70 ανόρθει η τρομοκρατία τον αντίστοιχον Μομφεράτον και Αθανασιάδην από τις μικροαστικές ομάδες, είχαμε συνεχή καταστολή, σπλήνη και εξόντωση των δραστών τους, είχαμε πολλές φορές μια ηρωική στάση των μελών αυτών των οργανώσεων, αλλά και μια ολοκληρή πολιτική φιλολοία πίσω τους, ένα δηλαδή πολιτικό - ιδεολογικό μικροαστικό ρεύμα που εκφράζονταν μ' αυτό το βαθύτατο λαθιμένο τρόπο.

Εδώ μετά τον Μάλλιο και το Μομφεράτη, είμαστε μαρτυρές μιας σειράς ανεξέλεγκτων δολοφονιών, ολόκληρα έξω από τη συνείδηση του λαού, με δράστες «υόλληπτες» και δίχως καμιά θεωρητική πολιτικό - ιδεολογική κάλυψη πίσω τους, δίχως δηλαδή κανένα ρεύμα πραγματικής σκέυσης που να αναζητεί και να δικαιώνει τέτοια πράξη.

Αυτό σημαίνει ένα από τα δύο, δηλαδή είτε ένα ψηλό, αφάνταστο υψηλό επαγγελματικό επίπεδο έξω από τον κραυγαλέο ερωτιστικό που δένει όλο το οργανωμένο κίνημα, ιδιαίτερα τις μικρές ομάδες, σε μια χώρα δίχως τέτοια παράδοση, είτε μια παράσια έκτασης πρόσβαση μέσω στον κρατικό μηχανισμό, που εξασφαλίζει τις προϋποθέσεις του «ασπλήητου».

Παράλληλα ο στόχος αυτών των δολοφονιών είναι πάντα πρόσωπα της παλμάς δεξιάς, και πιο συγκεκριμένα άνθρωποι των αμερικανών και κάθε φορά μεγαλύτερα στελέχη τους. Είμαστε της άποψης ότι η δολοφονία τους έχει σαν πολιτικό σκοπό το αδυνάτισμα των εργαμάτων της αμερικανικής υπερδύναμης στη χώρα. Το ενδεχόμενο αυτές οι δολοφονίες να είναι προβοκάτσια, που να δίνει λάθη σε πολιτική αντιπαράθεση της παλμάς δεξιάς για λογαριασμό των ΗΠΑ είναι ελάχιστο πιθανό για δύο λόγους. Πρώτο γιατί η παλμά δεξιά δεν εκμεταλλεύτηκε οριστικά αυτές τις δολοφονίες και δεύτερο γιατί τα κομμάτια υπερδύναμης δεν θέσιάζει τα καλύτερα στελέχη της για μια προβοκάτσια.

Το συμπέρασμα μας είναι κρίνουμε πολιτικά, ότι αυτές οι δολοφονίες βρίσκονται στην κλίση πύργου της στην υπηρεσία της Ρόσσης υπερδύναμης η οποία έχει σφίξει σε τρομοκρατικό κλειδί ολόκληρη τη δική της Ειρήνη.

Αντίθετα τα πράγματα είναι πιο περίπλοκα στην περίπτωση των βομβιστικών ενεργειών. Εδώ είναι πολύ πιο πιθανή η δραστηριότητα της αμερικανικής υπερδύναμης στο βαθμό, που δημιουργούνται έτσι δίχως σοβαρές απόψεις, οι προϋποθέσεις μιας εκτεταμένης προβοκατορικής εκστρατείας που μπορεί να εξάψει τα πνεύματα στο χώρο της παλμάς δεξιάς και να υπονόμευει το κύρος και την σταθερότητα της σημερινής κίβερνήσεως. Εξοισια.

Στη βάση των παραπάνω εμείς καλούμε όλο το δημοκρατικό κώσμο της χώρας, όλους τους τιμους ανθρώπους, που δεν θέλουν να δουν τη χώρα μας να γίνεται ξεφάργο αμπελι στις επιβουλές του ιμπεριαλισμού και του σοσιαλϊμπεριαλισμού, που δεν θέλουν να τη δουν να μετατρέπεται σ' ένα καινούργιο Λίβανο, που δεν θέλουν να ξησουν μερικές όποι ένας αγρονομικός λαός με λαμπρή ιστορία να σπαράσσεται διχαμένος σε μια άδικη αντιπαράθεση για λογαριασμό των υπερδυνάμεων, τους καλούμε να ενδοθούν σ' ένα παλλακό δημοκρατικό μέτωπο για την Εθνική ανεξαρτησία ενάντια σε Αμερική και Ρωσία.

Τους καλούμε να καταδικάσουν κάθε μορφή επέμβασης των υπερδυνάμεων, να ξεσκεπάσουν κάθε πράχτορα και κάθε κατασκόπο, να αποδοκιμασουν με όλη τους τη δύναμη κάθε μορφή τρομοκρατίας να παλίσουν για την ανότητα του λαού για το νόμιμο, τη δουλειά, την ειρήνη, την εθνική ανεξαρτησία.

Εμείς από την πλευρά μας θα δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις σ' αυτό το μεγάλο σκοπό.

Το συμπέρασμα μας είναι κρίνουμε πολιτικά, ότι αυτές οι δολοφονίες βρίσκονται στην κλίση πύργου της στην υπηρεσία της Ρόσσης υπερδύναμης η οποία έχει σφίξει σε τρομοκρατικό κλειδί ολόκληρη τη δική της Ειρήνη.

Αντίθετα τα πράγματα είναι πιο περίπλοκα στην περίπτωση των βομβιστικών ενεργειών. Εδώ είναι πολύ πιο πιθανή η δραστηριότητα της αμερικανικής υπερδύναμης στο βαθμό, που δημιουργούνται έτσι δίχως σοβαρές απόψεις, οι προϋποθέσεις μιας εκτεταμένης προβοκατορικής εκστρατείας που μπορεί να εξάψει τα πνεύματα στο χώρο της παλμάς δεξιάς και να υπονόμευει το κύρος και την σταθερότητα της σημερινής κίβερνήσεως. Εξοισια.

Στη βάση των παραπάνω εμείς καλούμε όλο το δημοκρατικό κώσμο της χώρας, όλους τους τιμους ανθρώπους, που δεν θέλουν να δουν τη χώρα μας να γίνεται ξεφάργο αμπελι στις επιβουλές του ιμπεριαλισμού και του σοσιαλϊμπεριαλισμού, που δεν θέλουν να τη δουν να μετατρέπεται σ' ένα καινούργιο Λίβανο, που δεν θέλουν να ξησουν μερικές όποι ένας αγρονομικός λαός με λαμπρή ιστορία να σπαράσσεται διχαμένος σε μια άδικη αντιπαράθεση για λογαριασμό των υπερδυνάμεων, τους καλούμε να ενδοθούν σ' ένα παλλακό δημοκρατικό μέτωπο για την Εθνική ανεξαρτησία ενάντια σε Αμερική και Ρωσία.

Τους καλούμε να καταδικάσουν κάθε μορφή επέμβασης των υπερδυνάμεων, να ξεσκεπάσουν κάθε πράχτορα και κάθε κατασκόπο, να αποδοκιμασουν με όλη τους τη δύναμη κάθε μορφή τρομοκρατίας να παλίσουν για την ανότητα του λαού για το νόμιμο, τη δουλειά, την ειρήνη, την εθνική ανεξαρτησία.

Εμείς από την πλευρά μας θα δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις σ' αυτό το μεγάλο σκοπό.

Μ' αυτή την έννοια αν η δολοφονία του Μάλλιο ήταν ένα πολιτικό λάθος η δολοφονία του Αθανασιάδη και του Μομφεράτου ήταν ένα πολιτικό έγκλημα.

Αλλά και παρά - πέρα. Όταν στις ευρωπαϊκές χώρες στη δεκαετία του '70 ανόρθει η τρομοκρατία τον αντίστοιχον Μομφεράτον και Αθανασιάδην από τις μικροαστικές ομάδες, είχαμε συνεχή καταστολή, σπλήνη και εξόντωση των δραστών τους, είχαμε πολλές φορές μια ηρωική στάση των μελών αυτών των οργανώσεων, αλλά και μια ολοκληρή πολιτική φιλολοία πίσω τους, ένα δηλαδή πολιτικό - ιδεολογικό μικροαστικό ρεύμα που εκφράζονταν μ' αυτό το βαθύτατο λαθιμένο τρόπο.

Εδώ μετά τον Μάλλιο και το Μομφεράτη, είμαστε μαρτυρές μιας σειράς ανεξέλεγκτων δολοφονιών, ολόκληρα έξω από τη συνείδηση του λαού, με δράστες «υόλληπτες» και δίχως καμιά θεωρητική πολιτικό - ιδεολογική κάλυψη πίσω τους, δίχως δηλαδή κανένα ρεύμα πραγματικής σκέυσης που να αναζητεί και να δικαιώνει τέτοια πράξη.

Αυτό σημαίνει ένα από τα δύο, δηλαδή είτε ένα ψηλό, αφάνταστο υψηλό επαγγελματικό επίπεδο έξω από τον κραυγαλέο ερωτιστικό που δένει όλο το οργανωμένο κίνημα, ιδιαίτερα τις μικρές ομάδες, σε μια χώρα δίχως τέτοια παράδοση, είτε μια παράσια έκτασης πρόσβαση μέσω στον κρατικό μηχανισμό, που εξασφαλίζει τις προϋποθέσεις του «ασπλήητου».

Παράλληλα ο στόχος αυτών των δολοφονιών είναι πάντα πρόσωπα της παλμάς δεξιάς, και πιο συγκεκριμένα άνθρωποι των αμερικανών και κάθε φορά μεγαλύτερα στελέχη τους. Είμαστε της άποψης ότι η δολοφονία τους έχει σαν πολιτικό σκοπό το αδυνάτισμα των εργαμάτων της αμερικανικής υπερδύναμης στη χώρα. Το ενδεχόμενο αυτές οι δολοφονίες να είναι προβοκάτσια, που να δίνει λάθη σε πολιτική αντιπαράθεση της παλμάς δεξιάς για λογαριασμό των ΗΠΑ είναι ελάχιστο πιθανό για δύο λόγους. Πρώτο γιατί η παλμά δεξιά δεν εκμεταλλεύτηκε οριστικά αυτές τις δολοφονίες και δεύτερο γιατί τα κομμάτια υπερδύναμης δεν θέσιάζει τα καλύτερα στελέχη της για μια προβοκάτσια.

**ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ
ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ
ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ
ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ**

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΟΥΜΙΝΑ ΝΕΑ ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΔΙΕΙΣΔΥΣΗ ΤΗΣ ΕΣΣΔ

«Πάντως έτσι κι' αλλιώς, η σημερινή κυβέρνηση επιδιώκει και μια οικονομική κατοχύρωση, απέναντι στα πολιτικά ανοίγματα της προς την ΕΣΣΔ, με το να προωθεί της ρωσικές επενδύσεις σε στρατηγικούς τομείς». Αυτά γράφουμε σε προηγούμενο φύλλο της «Ν.Α.». Τα γεγονότα ήρθαν να επιβεβαιώσουν αυτή μας την άποψη και να δώσουν μια νέα ποιότητα της πολιτικής και οικονομικής διείσδυσης στη χώρα μας του σοβιετικού σοσιαλϊμπεριαλισμού. Έκφραση αυτής της διείσδυσης, τελευταία, είναι η υπογραφή της τελικής συμφωνίας για την κατασκευή του εργοστασίου αλουμίνιας, που θα αρχίσει την λειτουργία του το 1990, καθώς και οι υπόλοιπες συμφωνίες που εξετάζονται όπως: η δυνατότητα δημιουργίας μονάδας ανοξείδωτου χάλυβα στη χώρα μας, οι κατασκευές και επισκευές ρωσικών πλοίων στα ελληνικά ναυπηγεία, η κατασκευή αγωγών φυσικού αερίου που θα παίρνει η Ελλάδα από την Σ.Ε. και οι παραπέρα εξαγωγές ελληνικών αγροτικών προϊόντων. Όλα αυτά συνιστούν ένα τεράστιο οικονομικό όγκο συναλλαγών και μ' ένα πολιτικό σκέλος με μεγάλη σημασία, σε μια περίοδο που η χώρα μας χαρακτηρίζεται από μια οξυμένη αντιπαράθεση οικονομικών συμφερόντων και από τις πιο έντονες κοινωνικές αντιθέσεις.

Η συμφωνία για την αλουμίνα περιλαμβάνει τα εξής: α) σύμβολο αγοράς σοβιετικού τεχνολογικού εξοπλισμού και παροχής υπηρεσιών σ' αυτούς β) σύμβολο αγοράς, απ' τους ρώσους, 400 χιλ. τόννων αλουμίνιας τον χρόνο για δέκα χρόνια.

Τους υπόλοιπους 200 χιλ. τόννους τον χρόνο, μια που το εργοστάσιο θα παράγει 600 χιλ. τόννους, θα τους αγοράζει η Βουλγαρία για το ίδιο χρονικό διάστημα.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΟ - ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ

Η κυβέρνηση Παπανδρέου πρόβαλλε, σε πομπώτικο τόνο, αιτητή την συμφωνία, σαν την μεγαλύτερη επένδυση που έγινε τα τελευταία 20 χρόνια. Σύμβολο αναφέραμε, ότι το ποσό που επένδυσαν οι σοβιετικοί (μηχ. εξοπλισμός) είναι 135 εκ. δολ. Πράγματι τέτοια επένδυση δεν είχε γίνει την τελευταία 20ετία είτε από το αγγλο - γαλλο - γερμανικό είτε από το αμερικάνικο κεφάλαιο. Και μόνο φαινομενικά είναι αξιοσημείωτο το πόσο αιτή η ιστοική τάξη με τον σημερινό αρχηγό της μέσα στη τόση δεκαετολογία της και την στιγμή της κρισιμότητας του αμερικανοευρωπαϊκού κεφαλαίου στην ελληνική οικονομία, άρσσε έξω από τους στρατηγικούς τομείς τον πρώτον ύδαν, αυτό το κεφάλαιο.

Γιατί όσο αιτό είναι η μια αλήθεια, άλλο τόσο αλήθεια είναι, ότι η πρώτη μεγάλη επένδυση, που γίνεται στη χώρα μας σε συνθήκες παμπαιδικής διακυβέρνησης, είναι φυσικό να είναι ρωσική. Είναι δηλαδή κι' αυτό ένα από τα στοιχεία που δείχνουν τον υλοσοβιετισμό αυτής της κυβέρνησης. Είναι η κίνηση, του να περάσει αυτή την επένδυση σε στρατηγικό τομέα της ελληνικής οικονομίας και μέσα από ένα κράτος όταν αυτό κεραιρηγείται ολοκληρωτικά σχεδόν από τον Παπανδρέου. Και μόνο η τάρπωση αυτή επένδυση αν λάβομε υπόψη, την παράλληλη απεράτη τη κρίση της ελλ. οικονομίας με στα πλαίσια της άσκησης, σχετίζεται με τις θέσεις του κυρίαρχου κρατικο - χρηματιστικού κόμματος της αστικής τάξης να αναζητήσει και νέα οικονομικά έρεσιματα, στα πλαίσια του σοσιαλϊμπεριαλιστικού καταμερισμού εργασίας. Γιατί η Ελλάδα, σαν χώρα του τρίτου κόσμου, δεν διαθέτει βαριά μηχανοκατασκευαστική βιομηχανία ώστε να επεξεργάζεται τις πρώτες ύλες της χώρας. Είναι απλά εφοδιασμένη με μια ελαφριά βιομηχανία που δεν αντέχει τον ανταγωνισμό. Είναι φυσικό λοιπόν η προώθηση της επένδυσης αυτής, σε τέτοιο τομέα, να δημιουργεί όρους εξάρτησης, ενώ η τόσο αναγκαία για μας πρώτη ύλη, να γίνεται βορά του ρωσικού σοσιαλϊμπεριαλισμού, μέσα απ' αυτή την δεκαετηριή δεκαετηριή. Αυτός ο παράγοντας δίνει μια υλοσοβιετική πλαισίωση στο χαρακτηρισμό της συμφωνίας. Και οι σοβιετικοί έχουν κάθε λόγο να είναι ιλαρισμένοι. Δεν

είναι η πρώτη φορά που μέσα από την καταπίεση των πρώτων υλών, προσπαθούν να ελέγξουν τις οικονομίες χωρών του τρίτου κόσμου, σε στρατηγικούς τομείς, για να μπορούν να μεγαλώνουν τα ιμπεριαλιστικά κέρδη τους και να προωδοτούν την πολεμική βιομηχανία τους.

Όμως δεν είναι μόνο αυτό. Υπάρχουν ένα σωρό ζητήματα, που αν μη τι άλλο, με δοσμένο τον ενδοτισμό της κυβέρνησης απέναντι στην ΕΣΣΔ, προκαλούν σοβαρές ανησυχίες. Ένα από αυτά είναι η τιμή της αλουμίνιας. Στις συζητήσεις μεταξύ των δύο πλευρών δεν ανακοινώθηκε η τιμή της, όπως και η τιμή του βάζελι που θα παίρνει αυτή η νέα μονάδα. Η αποσιώπηση αυτού του σοβαρού στοιχείου είναι ικανή, και μόνο, να μας βάλει σε σκέψεις σχετικά με τη συμφωνία. Με αυτό το ζήτημα δένεται και ένα άλλο.

Είναι γενικά γνωστό ότι οι σοβιετικοί ποτάνε ακριβά τον μηχανολογικό τους εξοπλισμό, (που είναι και ξεπερασμένος αφού σ' αυτό τον τομέα εισάγουν τεχνολογία από την Γαλλία) αγοράζουν φτηνά τις πρώτες ύλες σε τιμές κάτω απ' αυτές της παγκόσμιας αγοράς και ξευποσπάζει, το έτοςιο πλέον απ' αυτές αλουμίνια, σε τιμές ίσως ή υψηλότερες απ' της διεθνούς αγοράς. Τέτοιο παράδειγμα έχουμε από την γειτονική μας Τουρκία. Αναφέραμε την δράση των σοβιετικών, σύμφωνα με καταγγελίες του τουρκικού τύπου. (Χαλίκιν Σακί 1977) Στο εργοστάσιο αλουμίνιας Σελντιπχίρ επένδυσαν αρχικά κεφάλαιο 62 εκ. δολ. με τόκο 2,5%. Η συμφωνία που υπογράφηκε, πρόβλεπε την εξαγωγή στη Ρωσία, της μισής παραγωγής αλουμίνιας, στη τιμή των 82 δολ. του τόννου, αντί 132 δολ. που είχε στην παγκόσμια αγορά. Παράλληλα σε ανταπόδοση της επένδυσης που είχαν κάνει, επέβαλαν όρους που ανάγκαζαν την Τουρκία να αγοράζει σε πολύ υψηλές τιμές μηχανολογικό εξοπλισμό και να αγοράζει επίσης αλουμίνια και καταρυσμένο αλουμίνιο στις τιμές της παγκόσμιας αγοράς.

Έτσι το 1974 η Σ.Ε. αγόρασε 100 χιλ. τόννους αλουμίνια προς 82 δολ., όπως είπαμε, τον τόννο και της που ησε 50 χιλ. τόννους αλουμίνιο, προς 914 δολ. τον τόννο. Στην το ότι από 1 τόννο αλουμίνιας παράγονται 2 τόννοι αλουμίνιο, η Ρωσία τον ίδιο κιόλας χρόνο, είχε καθαρό κέρδος 30 εκ. δολ., δηλ. μέσα σ' ένα χρόνο πήρε πίσω το μισό, από το αρχικό κεφάλαιο που επέν-

δωσε. Το οποίο μαζί με τους τόκους, έμεινε σαν χρέος και αιζήτηκε, δεδομένου ότι οι επενδύσεις των σοβιετικών στη Τουρκία, κατά πλειοψηφία συνδέονται με την τιμή του χρυσού. Ένα άλλο παράδειγμα είναι αυτό της Αιγύπτου. Ενώ η Σ.Ε. προμήθευε κίριες μηχανήματα και επενδύτικά αγαθά κακής ποιότητας, η Αίγυπτος ήταν υποχρεωμένη να πουλάει στη Σ.Ε. τα παραδοσιακά της αγροτικά προϊόντα, όπως βαμβάκι, δέρματα, ριζί, σε χαμηλότερες τιμές απ' αυτές της διεθνούς αγοράς, επειδή βρισκόταν κάτω από την πίεση των τεράστιων χρεών και του ελέγχου της Ρωσίας, σχετικά με βασικά έργα, όπως το φράγμα του Ασουάν (π.χ. η Σ.Ε. πουλάει σε χροσιόπηση στην Αίγυπτο κατά 214% ακριβότερα τον τόννο, απ' ότι στη Δ. Γερμανία, ή το κάρβουνο κατά 218% ακριβότερα). Αυτά τα παραδείγματα δίνουν μια εικόνα, τι πιθανή καταληξη μπορεί να έχει η σημερινή συμφωνία.

Ακόμα ενδοχεται αντί να μας δίνουν σε μετρητά την τιμή της αλουμίνιας, έτσι και σε χαμηλότερη από αυτή της παγκόσμιας αγοράς, να την ανταλλάσσουν με βιομηχανικά τους προϊόντα. Την ταυτική αυτή ακολούθησαν και σε άλλες χώρες όπως στην Ινδία (όπως και στην Αίγυπτο) όπου είναι ο μεγαλύτερος εμπορικός εταίρος τους. Μέσω αυτού του εμπορίου η Σ.Ε. έγινε ο μεγαλύτερος λήπτης των τεραστίων φυσικών πόρων και των αγροτικών προϊόντων της Ινδίας. Εκτός του ότι τώρα έχει το μονοπώλιο του χάλυβα, του σιδήρου, του κάρβουνο, κ.λπ. αγοράζει μεταχειρισμένα μηχανήματα από την Δ. Γερμανία, την Γαλλία και άλλες χώρες, τα επισκευάζει, τους βάζει την επικήττα της και μετά τα δίνει στην Ινδία σε αντάλλαγμα για τα προϊόντα και τις πρώτες ύλες που της παίρνει.

Βέβαια δεν μπορούμε να προεξοφλούμε ότι τα ίδια θα συμβούν και εδώ, όμως δεν βλέπουμε γιατί να μην ισχύσουν και στη δική μας περίπτωση, όταν τόσες χώρες στον κόσμο έχουν αντιμετωπίσει την ιμπεριαλιστική πολιτική των σοβιετικών και την στιγμή που η ελληνική κυβέρνηση, όχι μόνον με αυτή την συμφωνία, αλλά και με άλλες αγορές που έκανε, από αγάπη προς τους σοβιετικούς, έχει δείξει επαλλημμένα ότι αγοράζει... χροσιόπια ή το σακί.

Από την άλλη αυτή η δράση των σοβιετικών έχει αναγκάσει τους Έλληνες και όλους τους απολογητές στη χώρα μας του ρωσικού νεοσοβιετισμού, να αποκρίβουν τέτοια και άλλα πολλά στοιχεία, ενώ στη προσπάθειά τους να ξευποσπάζουν τον λαό μας, επικαλούνται την «βοήθεια» που μας δίνουν οι σοβιετικοί με τα κεφάλαιά τους και τον μηχανολογικό τους εξοπλισμό, λέγοντας ότι στο κάτω - κάτω τέτοια έχουν, τέτοια δίνουν σε αντάλλαγμα για τις πρώτες ύλες μας. Όχι κύριοι. Αν οι Ρώσοι ήθελαν πραγματικά να μας βοηθήσουν και να αποδείχτομε φίλοι των χωρών του τρίτου κόσμου, όπως λένε ότι είναι, θα μας βοηθούσαν να φτιάξουμε ελιεκτηρική υποδομή δηλ. μια βαρεια μηχανοκατασκευαστική βιομηχανία, για να εκμεταλλευόμαστε εμείς οι ίδιοι τον ορυκτό μας πλούτο.

Σημαντικό είναι και το ζήτημα της εμπιστοσύνης των περίβλλοντος. Οι απολιγνιτές, νεόκοποι και μη, του σοσιαλϊμπεριαλισμού, έχουν ξεκινώντας μια καμπάνια να πείσουν τον λαό, ότι το σοβιετικό απόβλητο δέν... «λερωμένο» ενώ π.χ. με την Πετιστί είχαν ποσά κάνει ολόκαρες εκστρατείες ενημέρωσης για την μόλυνση που δημιουργεί.

Τέλος το μόνο θετικό που έχει αυτή η συμφωνία είναι, ότι ο λαός μας θα έχει την άμεση γνώση της εκμετάλλεσης της εργατικής του δύναμης και της χώρας μας από την ΕΣΣΔ.

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΤΗΣ ΓΕΝΕΥΗΣ: ΜΙΑ ΑΤΕΛΕΙΩΤΗ ΕΞΑΠΑΤΗΣΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Από όλες τις πλευρές ανακοινώνεται, ότι στις 19 - 20 Νοέμβρη, θα γίνει η συνάντηση Ρήγκαν - Γκορμπατσόφ. Στη συνάντηση αυτή, έχουν σα σκοπό να συζητήσουν, οι ηγείες των δύο υπερδυνάμεων, τάχα τον έλεγχο των εξοπλισμών. Όσο, όμως πλησιάζουν οι μέρες αυτό που παρατηρείται είναι, ότι κάθε άλλο παρά υφεστικό, είναι το κλίμα ανάμεσα στις δύο υπερδυνάμεις.

Εύλογα γεννιούνται τα παρακάτω ερωτήματα: Είναι μια συνάντηση, για τον έλεγχο των εξοπλισμών; Υπάρχει τάση ανάμεσα στις υπερδυνάμεις, για να αλλάξει το κλίμα της έντασης και του ανταγωνισμού; Πετυχαίνουν τίποτα οι λαοί, πιέζοντας τις υπερδυνάμεις να κάτσουν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων;

ΟΙ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΕΣ ΣΥΝΟΜΙΛΙΕΣ

Χρόνια τώρα ακούμε για ύφεση, για αφοπλισμό, για επιτυχίες στον έλεγχο των εξοπλισμών και αυτό που παρατηρούμε, μετά από κάθε συμφωνία, είναι ένας νέος ανταγωνισμός καινούργια οπτικά συστήματα, εξοπλισμοί νέων τοπικών πολεμών. Έτσι μετά από όλα αυτά, έλχει αρχίσει να ξεριζώνει μια από τις βασικές επιδιώξεις που θέλουν να πετύχουν οι υπερδυνάμεις και ιδιαίτερα η Ρωσία, να εφραρχήσουν τους λαούς και να αποκοιμίσουν τις κυβερνήσεις των χωρών του β' και γ' κόσμου. Γι' αυτό και από πολλές πλευρές ακούγονται επιθελάσεις, για την επιτυχία της Γενεύης.

Συνομιλούν για την ειρήνη και... προετοιμαζουν τον πόλεμο

Για το απαναστατικό κίνημα βέβαια, δεν υπάρχει καμιά επιθυμία. Είμαστε βέβαιοι ότι θα καταλήξει σε αποτυχία. Και όλα αυτά βέβαια είναι αναπόφευκτα. Η συνάντηση στις υπερδυνάμεις, αιτό που κεραιρηγεί γενικά, είναι ο ανταγωνισμός και όχι η συνεργασία.

ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΟΧΙ ΥΦΕΣΗ

Σε μια περίοδο σαν τη σημερινή, που όλο και πιο πολύ αποδεικνύεται, ότι οι ΗΠΑ βρισκονται σε στρατηγική άμυνα, ενώ η Ρωσία σε στρατηγική επίθεση, δέν μπορούμε να μιλάμε για ύφεση. Ο Λένιν ξεκαθάρισε το ζήτημα αυτό, όταν μελέτησε τον ιμπεριαλισμό. «Το υφεστικό για τον ιμπεριαλισμό, είναι ο ανταγωνισμός μερικών μεγάλων δυνάμεων, που τείνουν στην γερμονία», «πάνο σε μια τέτοια οικονομική βάση, όσο υπάρχει ατομική ιδιοκτησία πάνω στα μέσα παραγωγής, είναι απόλυτο αναπόφευκτο οι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι». «Οι αμηνικές συμμαχίες, προετοιμάζουν τους πολέμους» (Λένιν - Ιμπεριαλισμός).

Αρα, με τέτοιο πρίσμα πρέπει να δούμε τα πράγματα και να ξεκαθαρίσουμε, ότι οποιαδήποτε συμφωνία θα μείνει στα χαρτιά. Όμως, ενώ έτσι είναι τα πράγματα από γενική σκοπιά, θα μπορούσε να υποθέσει κάποιος, ότι περνάει μια φάση, έτσι, προσωρινής συνεργασίας.

Ο «ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ»

Είναι γνωστό, ότι οι Αμερικάνοι και οι Ρώσοι έχουν διηπειρωτικούς παραύλους, δηλαδή η Μόσχα μπορεί να πλήξει απ' ευθείας την Ουάσινγκτον και αντιστοφρα. Έτσι λοιπόν οι Ρώσοι είχαν εξασφαλίσει υσπορροπία στους διηπειρωτικούς, άρα έχοντας την υπεροπλία στην Ευρώπη είχαν άνεση στην εξαπόλυση ενός πολέμου στη Γηραιά ήπειρο, χωρίς να μπορούν οι Αμερικάνοι να επέμβουν. Σήμερα οι Αμερικάνοι, πέτυχαν ένα άλμα στην πολεμική τους τεχνολογία, με την κατασκευή του αντιδωροφορικού πυραύλου.

Αυτό είναι ένα σύστημα, που θα καταστρέψει τους Ρώσους διηπειρωτικούς πυραύλους και έτσι δέν θα μπορεί η Μόσχα να πλήξει την Ουάσινγκτον.

Όμως είναι βέβαιο, ότι δέν θα αρχίσουν οι Ρώσοι να βρουν ένα αντίστοιχο οπλικό σύστημα και έτσι ο ανταγωνισμός, θα περάσει σε ένα υψητερο επίπεδο.

Με λίγα λόγια λοιπόν, ο πόλεμος καταργείται με την ανακάλυψη καινούργιων οπλικών συστημάτων.

ΔΙΚΑΙΟΙ ΚΑΙ ΑΔΙΚΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ

Ένα όπλο λοιπόν, μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν επιθετικό, αν το χρησιμοποιήσει ένας ιμπεριαλισμός ενάντια στους λαούς, στο έθνος και πικρή που δέν διεκδικούν την ηγεμονία, αλλά μπορεί συγχρόνως αυτό το ίδιο όπλο να το χρησιμοποιήσουν λαοί και χώρες που παίζουν ένα προοδευτικό ρόλο.

Αυτοί λοιπόν πρέπει να ξεκαθαρίσουμε, ότι είμαστε ενάντια στους άδικους επιθετικούς, αντιλαϊκούς πολέμους και ενάντια στους εξοπλισμούς, γ δύο υπερδυνάμειων, αλλά υποστηρίζουμε την αμηντική θοράκιση των χωρών του β' και γ' κόσμου.

Η συνάντηση Ρήγκαν - Γκορμπατσόφ, γίνεαι, δέν θα φέρει κανένα θετικό μήνυμα για την ειρήνη, αλλά μόνο θα αποτελέσει καινούργια σύστημα, για το δυνάμωμα του ανταγωνισμού των υπερδυνάμεων. Αυτό δέν σημαίνει, ότι πρέπει να σταθούμε μοιρολατρικά απέναντι στον πόλεμο που προετοιμάζουν οι δύο υπερδυνάμεις και ιδιαίτερα η Ρωσία, αλλά να γ'ουμε πάντα κάτω από αυτό που είπε ο Πρόεδρος Μασο: «Είτε ο πόλεμος θα φέρει την επανάσταση, είτε η επανάσταση θα αποτρέψει τον πόλεμο, το μέλλον των λαών θα είναι φωτεινό».

Φίλοι Αναγνώστες,
Ενισχύστε οικονομικά την ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
Η εφημερίδα μας στηρίζεται αποκλειστικά στις εισφορές των μελών και των φίλων της ΟΑΚΚΕ. Γιαυτό ζητάμε την ενίσχυσή σας.
Για επιταγές, στείλτε στη διεύθυνση:
Διονύση Βόγλη
Βαλαωρίτου 1 Παλιά Κοκκινιά - Πειραιάς

ΕΛΛΑΔΑ - ΣΥΡΙΑ.. ΣΥΜΜΑΧΙΑ

Την περασμένη βδομάδα, επισκέφθηκε την χώρα μας ο Αντιπρόεδρος της Συρίας Μουσταφά Γκας. Στην εδώ παραμονή του, είχε συνάντηση με την Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και απ' ό,τι έγινε γνωστό συζητήθηκαν θέματα γύρω από την «κατάσταση» στην περιοχή όπως και θέματα «συνεργασίας», ανάμεσα στις δύο χώρες. Ποιά είναι όμως το βαθύτερο νόημα αυτής της επίσκεψης; Σε ποιά βάση αναπτύσσονται οι σχέσεις ανάμεσα στις δύο χώρες; Ποιά είναι ο ρόλος της Ρωσικής υπερδύναμης;

ΡΩΣΙΑ ΚΑΙ ΣΥΡΙΑ

Είναι γνωστό, ότι η Ρωσική υπερδύναμη έχει μια σημαντική διαίσθηση, οικονομική - στρατιωτική και πολιτική στη Συρία, τόσων που η πολιτική του Άσσαντ να αποτελεί εμπροσθοφυλακή του Ρωσικού ιμπεριαλισμού στην ευρύτερη περιοχή της Μ. Ανατολής. Έτσι σήμερα η Ρωσία, έχει κατορθώσει μέσα από τη Συρία να κερδίζει ουσιαστικά στο Λίβανο και να βελτιώνει την επιρροή της σε όλες τις χώρες της Μ. Ανατολής, υποκαθιστώντας τα παραδοσιακά ερείσματα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και υποχρησιάζοντας το Ισραήλ σε υποχρησίσει.

Στη βάση αυτή λοιπόν αναπτύσσεται και ένας επικίνδυνος τοπικός ηγεμονισμός απ' τη στρατιωτική κλίκα του Άσσαντ.

ΣΥΡΙΑ - ΚΥΠΡΟΣ

Ο Άσσαντ ακολουθεί μια εθνικιστική και ηγεμονιστική πολιτική, που εξιπταρεί δύο στόχους, από τη μια να αντιμετωπίσει τα πολλά εσωτερικά προβλήματα που αντιμετωπίζει η φασιστική και αντιδικτική πολιτική, που εφαρμόζει και από την άλλη να δημιουργήσει τη Συριακή «αυτοκρατορία». Γι' αυτό που μέσα από τη χειραγώγηση του μουσουλμανικού κινήματος στην αρχή, μετά με την υποδούλωση του αραβικού κινήματος της Αμάλ, μετά

με την ενθάρρυνση κάθε αντιηγεμονικής τάξης μέσα στην ΟΑΠ και τελικά με τον προσεταιρισμό του φιλοβαλκανικού συντηρητισμού και αφού πρόσθεσε τον πόλεμο των πάντων εναντίον των πάντων, έχει γίνει ο αδιαφοροποίητος κυρίαρχος σε αυτή τη μικρή χώρα και ο απολυταρχικός μακροεταίρος του Παλαιστινιακού λαού. Αλλά παρ'όλα αυτά έχει ιδιαιτερές διαφορές με την Τουρκία, και το κυριότερο έσθονόβλημα την Κύπρο. Είναι χαρακτηριστικό, ότι αυτός εκκλωσόδησε χάρτη στη Συρία, που συμπεριλαμβάνει και την Κύπρο μέσα στα Συριακά μελλοντικά όριά.

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΜΟΥΣΤΑΦΑ ΓΚΑΣ

Πηχόντας η έμφση μας είναι το δεδομένο, πρέπει να κρίνουμε τη επίσκεψη του Μ. Γκας σε μια στιγμή μάστιγα, που υφίστανται οι σχέσεις της Ελλάδας με τον Αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και υπάρχουν εζώνενα προβλήματα με την Τουρκία.

Το κεντρικό ζήτημα που συζητήθηκε σ' αυτή την επίσκεψη του Συριακού Αντιπροέδρου, ήταν η στρατιωτική συνεργασία με την Ελλάδα. Και αυτό το συμπέρασμα βγαίνει τόσο από αυτά που ανακοινώθηκαν, όσο και από αυτούς που πήραν μέρος σ' αυτές τις συναντήσεις. Πρώτο - πρώτα από ελληνικής πλευράς τις συζητήσεις τις έκαναν οι Παπαδόπουλοι - Δροσογιάννης και εκπαιδευμένοι της στρατιωτικής ηγεσίας, ενώ αντίστοιχα του Μουσταφά Γκας συλλόγαν «δεκα περίπου

ανώτατοι αξιωματικοί του συριακού στρατού - όπως μας πληροφορεί το Βήμα 18/9. Εξάλλου ο Γκας με τη συνοδεία του επισκέφθηκε στρατιωτικές εγκαταστάσεις και του έγινε επίδειξη των όπλων που παράγονται στις ελληνικές βιομηχανίες. Έτσι σε μια στιγμή που υπάρχει πρόβλημα στην αγορά Αμερικάνικου πολεμικού υλικού (F-16), αρχίζει μια στενή στρατιωτική συνεργασία ανάμεσα στην Ελλάδα και τη Συρία, που δεν αποκλείεται να ανοίξει το δρόμο για προμήθεια αραβικών ελκτικών από τη Ρωσία, αλλά με έμμεσο τρόπο. Έτσι ο «πατριώτης» Παπαδόπουλος λησμονεί τον Κυπριακό Ελληνισμό και διαμορφώνει σχέσεις με τη Συρία, που υπονομεύουν την εθνική μας υπόσταση. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός που συνέβηκε κατά τις φιλοφρονήσεις και που αποδεικνύει τις αντιλήψεις της Συριακής Κυβέρνησης για την Ελλάδα. Αναφέραμε όλο το απόσπασμα που δημοσιεύει το Βήμα 18/9: Ο κ. Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ αρχίζει τις δηλώσεις του με μια ενθάρρυνση προς το Συριο προσκεκλήμενο του. Είπε συγκεκριμένα, ότι κατά την έξοδό τους από το προεδρικό κτίριο γράφει επάνω να διαβεί πρώτος την πόρτα ο φιλοξενούμενός τους, λέγοντας τους ότι «οι φιλοξενούμενοι προηγούνται». Ο κ. Γκας όμως επέμεινε να διαβεί πρώτος την πόρτα ο κ. Παπαδόπουλος, λέγοντάς του «μην εγώ βρίσκομαι στην πατρίδα μου!»

Είναι αξιοσημείωτο, ότι την παραπάνω είδηση την προβάλλουν οι εθνικοβερνητικές εφημερίδες.

ΣΥΡΙΑ - ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Αλλά είναι επίσης αξιοσημείωτο το γεγονός, ότι ο Παπαδόπουλος, ο γνωστός «διπλωμάτης», ζήτησε το Παλαιστινιακό κίνημα και το «οικείο» Αραφάτ.

Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός της δολοφονίας του Μισέλ Νοϊμαρί την επόμενη της αναχώρησης του αδελφού Γκας. Ο Μισέλ Νοϊμαρί ήταν διαβητής του περιόδικου «Al-Nasra» και προσωπικός φίλος του Γκασέρ Αραφάτ. Από πολιτική άποψη το περιοδικό υποστήριζε το Παλαιστινιακό κίνημα (PLO) και ήταν πολύτιμο για το Ισραήλ και της Συρίας, όπως έγραψε ο τίτλος. Συγχρόνως υπήρχε η δήλωση του επίσημου εκπαιδευμένου της PLO στην Άγκυρα, Αμπντ Φιράς, ότι για το όνομα του Μ. Νοϊμαρί υπαίθυγη είναι η Συρία. Και ενώ συμβαίνουν όλα αυτά, η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ αναπτύσσει τις σχέσεις της με τη Συρία μόνο και μόνο γιατί πίσω από τον Άσσαντ, είναι ο Γκορμπάτσφφ.

Το τι θα γινόταν βέβαια, αν μια άλλη, φιλοαμερικανική χώρα είχε περιλάβει την Κύπρο στο χάρτη της, είχε δηλώσει ο αντιπρόεδρος της, ότι η Ελλάδα είναι πατρίδα του ελκτικού δολοφονητή στελέχους της PLO στη χώρα μας δεν περιγράφεται. Τώρα όμως ο Παπαδόπουλος κάνει την πάσα.

ΚΑΤΩ ΟΙ ΧΟΥΝΤΕΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ - ΧΙΛΗΣ

Πέντε χρόνια από την επιβολή του φασιστικού πραξικοπήματος στην Τουρκία και 13 από το πραξικόπημα στη Χιλή. Τα θέματα των αμερικανόδουλων φασιστικών καθεστώτων τρίζουν επικίνδυνα καθώς, καμιά καταστολή και φασιστική κτηνοδία, δεν είναι ικανά να υποστείουν την σημασία την αντιιμπεριαλιστική - αντιφασιστική πάλη, που διεξάγουν οι λαοί αυτών των χωρών. Παρά το γεγονός της ολόπλευρης διπλωματικής και οικονομικής βοήθειας στους φασιστές στρατηγούς από τον διεθνή ιμπεριαλισμό και κύρια από τον αμερικάνικο, αλλά και τις απειλές για άμεση επέμβαση του τελευταίου, παρά τις προσπάθειες της ρεφορμιστικής και σοσιαλδημοκρατικής «αντιπολίτευσης» να πάρουν την ηγεσία του κινήματος και να το εκφυλίσουν στη κατεύθυνση συνδιαλλαγών με τις χούντες, για μια δήθεν ομαλή «δημοκρατική» μετεξέλιξη, τέλος παρά τις προσπάθειες υπονομιευσής της επαλιόστασης και εκμετάλλευσής της για διείσδυση του ρωσικού σοσιαλδημοκρατισμού, οι λαοί ξεσηκώνονται έντονα η όχι, γράφουν ιστορία και διεκδικούν την θέλησή τους να πάρουν τον κόσμο που τους ανήκει. Στη σημερινή φάση του αγώνα για αυτούς τους λαούς και όχι μόνο για αυτούς, είναι καθηκόν παραάλληλα με το ζήτημα του φασισμού και του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, να εντείνουν ταυτόχρονα την απεργρητήσή τους απέναντι και στην ρωσική υπερδύναμη που κινδυνεύει να επιβάλλει σε μια επόμενη φάση τον δικό της φασισμό. Το καθήκον αυτό αποτάει ιδιαίτερα σημασία για τον λαό μας και τον τουρκικό λαό, δεδομένου ότι οι εξελίξεις στη περιοχή μας σφραγίζεται όλο και περισσότερο από τον αγριο ανταγωνισμό των δύο υπερδυνάμεων για κυριαρχία.

λη σημασία της ανάπτυξης ενός πνεύματος αλληλεγγύης απέναντι στον τουρκικό λαό, συμπεριέχει με συγκροτημένο και ιδιαίτερα μαχητικό μπλόκ στην διαδήλωση.

Γενικότερα, η κινητοποίηση δεν μπορεί να αποτελέσει ένα γεγονός που να συσπειρώσει και να εκφράσει την πλατιά συμπαράσταση του λαού της Αθήνας στον αγωνιζόμενο τουρκικό λαό. Και αυτό γιατί κινήθηκε σ' ένα περιορισμένο φάσμα, τόσο από την άπλη της πολιτικής συνθήματος, όσο και από τον συγκεκριμένο χώρο παρέμβασης. Σημειώνω την διαδήλωση του ΚΚΕΜ, όσο και το λεγόμενο ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ προσάθημα να δόσουν μέσα από τα συθήματα ένα μονόπλευρο αντιαμερικάνικο - αντιφασιστικό προσανατολισμό.

Η παρέμβαση όμως της οργάνωσης μας, με τα δικά μας, τόσο αντιφασιστικά - αντιαμερικάνικα, αλλά και αντιπαραδυναμικά συθήματα, έδωσε έναν σωστό αντιπαραδυναμικό προσανατολισμό, σ' ολόκληρο το μπλόκ. Θα θέλαμε τέλος να σημειώσουμε την πρωτοφανή τρομοκρατική παρουσία της αστυνομίας και των ΜΕΑ την παρακολούθηση από κοινού την πορεία, τρομοκρατώντας τον λαό.

ΑΠΕΛΑΣΗ ΤΟΥΡΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΠΡΟΣΦΥΓΑ

Η ΟΑΚΚΕ καταγγέλει την απέλαση του Τούρκου αγωνιστή Χαϊσάν Ντιν - Γκιγιά, στη Συρία, όπου αντιμετωπίζει τον άμεσο κίνδυνο της απέλασής του στην Τουρκία. Κάτι τέτοιο θα σημάωνε την θανάτικη καταδική του αγωνιστή και αυτό το ζήτημα κατά τόσο ο Παπαδόπουλος όσο και ο Άσσαντ.

Η ενέργεια αυτή, που δεν είναι η πρώτη, γίνεται στα πλαίσια του αντιτουρκικού σφηνισμού της κυβέρνησης και ακόμα παρακάτω στοχεύει στην αικοούνηση του αγωνιστικού κινήματος του Τουρκικού λαού - της καλλιέργεια του μίσους ενάντια στο λαό της Ελλάδας και της Τουρκίας.

Το σύνθημα της ΟΑΚΚΕ «Ελληνες και Τούρκοι ενωμένοι ενάντια στον πόλεμο και τον φασισμό» δείχνει την σωστή κατεύθυνση για την κοινή πάλη των δύο λαών.

Η ΠΡΟΣΦΑΤΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

Με οργισμό την επέτειο του φασιστικού πραξικοπήματος στις δύο χώρες πραγματοποιήθηκε διαδήλωση στη οδό Κεντρικός δρόμος της Αθήνας μέχρι την Τουρκική πρε-

σβια. Την διαδήλωση οργάνωσε μια επιτροπή που συγκροτήθηκε βρισκόμενα από τους Τούρκους πολιτικούς πρόσφυγες μέλη του ΚΚΤ (μ.κ.), το ΚΚΕΜ-λ και το λεγόμενο ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ. Η ΟΑΚΚΕ εκτιμώντας την με-

ΔΥΟ ΚΟΜΜΑΤΑ ΣΤΟ ΑΨΕ - ΣΒΗΣΕ

Δύο νέα κόμματα έκαναν τελεσίωση τους στο πολιτικό σκηνικό της χώρας. Το ένα, μέσα από μεγάλη κλίμακα αρισσοκοπήματος και το άλλο μέσα από τον τύπο της νέας δεξιάς, ιδιαίτερα τον «Ριζοσπάστη». Πρόκειται για την ΑΚΕΠ (Αυτοδύναμη Κίνηση Εργατικής Πολιτικής) και την Κίνηση για την Λαϊκή Αγωνιστική Ενότητα.

Και τα δύο αυτά κόμματα αντικειμενικά έρχονται να καλύψουν σε σημαντικό βαθμό ανάγκες του «Κ-Κεξ», στις σημερινές πολιτικές συνθήκες.

Η ΑΚΕΠ με το σύνθημα «αυτοδύναμη Ελλάδα η πρόταση Γκορμπάτσφφ» ξεκινάει μια ανοιχτή σύγκρουση με τον ιμπεριαλιστικό προσημάνο. Ολο το βάρος ανοιχτή, που το ίδιο το «Κ-Κεξ» δεν μπορεί σήμερα να κάνει. Αυτό είναι ίσως και ο λόγος που τα ταμπλό της ολιγαρχίας στράφηκαν στο πρόσφατο εσθιβάτ της ΚΝΕ, στην Καιοσαριανή.

Το «Κ-Κεξ» έχει ανάγκη υπό μια ανοιχτή φιλοφροσύνη προσημάνο και από κάποια άλλη δύναμη που να ανήκει μάλιστα σε πολιτικό χώρο στα αριστερά του.

Η ΑΚΕΠ με τη θέση της, που το ΠΑΣΟΚ είναι εκφραστής της εθνικής αστικής τάξης και με τα συνθήματα της «Και η μισωθή σελάβια» και «οι εργατές θέλουν ναμ και τριαντάφυλλα» προσάθει να εμφανιστεί σαν μια πολιτική δύναμη «αριστερά» του «Κ-Κεξ».

Χαρακτηρίζοντας το ΠΑΣΟΚ σαν «κόμμα αστικό» διαφοροποιείται από τη θέση του «Κ-Κεξ» για κόμμα του «μικροαστικού σοσιαλισμού» και γίνεται αποδέκτης των αντιθέσεων της αγωνιστικής αντι-ΠΑΣΟΚ βάσης αυτού του κόμματος.

Με τον χαρακτηρισμό όμως κόμμα της «εθνικής αστικής τάξης» δίνει την πιο σημαντική «θεωρητική»

τεκμηρίωση της ενότητας ΠΑΣΟΚ - «Κ-Κεξ» και κρατά εντόν τον κόσμο στο πλαίσιο της νέας δεξιάς. Και αυτό γιατί αν το ΠΑΣΟΚ είναι εκκορυστή της απύραχτης - κατά την άποψή μας - «εθνικής αστικής τάξης» τότε αντικειμενικά είναι κόμμα αντιιμπεριαλιστικό και μάλιστα στρατηγικό. Αυτή είναι η πιο «παθημένη» θεωρητική βάση της ενότητας ΠΑΣΟΚ - «Κ-Κεξ» και παλιό θέμα του ρεβιζιονισμού και του σοσιαλδημοκρατισμού για την Ελλάδα.

Η Κίνηση για την Δ.Α.Ε. συγκροτήθηκε με πρωτοβουλία αριστερων σοσιαλιστών που στις εκλογές συμμετείχαν ή ενισχύσαν το υποδύττω ΚΚΕ - Συνεργασίζομενο» όπως μας πληροφορεί ο «Ριζοσπάστης». Συγκροτήθηκε δηλαδή με πρωτοβουλία του «Κ-Κεξ» και ολόδοξο να γίνει μια νέα ρεβιζιονιστική Ε.Δ.Α.

Η Κίνηση αυτή αποτελεί τον πολιτικό σχηματισμό, που θα προσπαθήσει να μπλοκάρει τις αριστε-

ρες δυνάμεις, που θα αποδοσύνονται στην πορεία από το ΠΑΣΟΚ σαν αποτέλεσμα της αντιδικτικής του πολιτικής, και να τις οδηγήσει στο «Κ-Κεξ», δηλαδή πάλι μέσα στο πλαίσιο του μπλόκ ΠΑΣΟΚ - «Κ-Κεξ».

Από την άλλη πλευρά η Κίνηση αυτή θα πηγαίνει και θα αποτρέπει έμπρακτη συμπεριφορά του «μετώπου» της νέας δεξιάς, κλώνοντας - όπως δηλώνει - σε «συμπαρατάξη» όλες εκείνες τις πολιτικές δυνάμεις που αγωνίζονται για τη λαϊκή ενότητα, την κοινωνική αλλαγή και το σοσιαλισμό.

Τα δύο αυτά κόμματα, που αποτελούν μορμές του «Κ-Κεξ», αν και δείχνουν από μια πλευρά την αδυναμία αυτού του κόμματος να κάνει ταυτόχρονα ανοιχτή μαζική φιλοφροσύνη προσημάνο και να είναι αποδέκτης των αριστερων τάσεων του ΠΑΣΟΚ, είναι δυνατόν να παρασφύραυν αγωνιστές τόσο μέσα από το «Κ-Κεξ», όσο και μέσα από το ΠΑΣΟΚ, ιδιαίτερα στο ΠΑΣΟΚ, που το τελευταίο διάστημα έχουν αναπτύξει τάσεις αντίστασης στην πολιτική της λιτότητας. Η αποκάλυψη του ρόλου των δύο αυτών κομμάτων έχει σήμερα μια ιδιαίτερη σημασία για το κέρδιμο αγωνιστών με τη μεριά του γνήσιου ταξικού αγωνιστικού κινήματος.

Ο ΕΝΟΠΛΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΚΛΟΝΙΖΕΙ ΤΗ ΔΙΧΤΑΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΣ

Ο φασιστάς Μάρκος κλονίζεται. Τα μέτρα που παίρνει η αμερικανόδουλη χούντα του μόνο του τρομοδότη δειχνόν, μπιστά σ' αυτό το λαϊκό κύμα που σαρώνει τις ελί-

δες κάθε αντιδραστικού για επιθεροποίηση. Οι πρόσφατες διαμαρτυρίες και διαδήλωσης που οργανώσε το παρόνομο εθνικό δημοκρατικό μέτωπο, οι απεργίες των εργαστά-

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
15ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ